

507
ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΝΑΤΟΛΗ",
Ἰδρυθεὶς τῷ 1891

Μ
ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤῃ
ΚΡΥΠΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΔΑΜΕΡΑ, ΙΑΤΡΟΥ

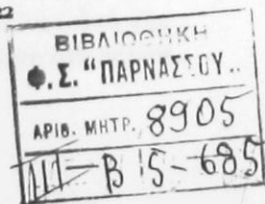
Γενομένη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παργασσοῦ»
τῇ 4ῃ Μαρτίου 1921

ΑΡΙΘ. 1760

30-12-35

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Γ. Η. ΚΑΛΕΡΓΗ & ΣΥΑΣ
22 — ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ — 22
1921

*Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατε,
Κυρίαί και Κύριοι,*

Ούτε ιστορικὰς περγαμηνὰς θὰ ἐκπτύξω σήμερον πρὸ Ὑμῶν ἵνα ἀποδείξω τὴν ἀπὸ αἰῶνων Ἑλληνικότητα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οὔτε δὲ καὶ τὸν χρόνον ὑμῶν θὰ κατατρίψω ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει τῶν δυσυπολογίστως μεγάλων ὑπηρεσιῶν, ἃς ἡ ἀριστοτόκος Μικρὰ Ἀσία παρέσχεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Τοῦτο δέ, οὐχὶ διότι ὑποτιμῶ τὴν σοβαρότητα τῶν ἐκ τῆς ἱστορίας ἀπορρεόντων διδαγμάτων, ὅπως τοῦναντίον, ἀλλὰ διότι τὴν τε Ἑλληνικότητα καὶ τὰς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἅλις καὶ πλέον ἔτι, γινώσκει σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, καὶ διότι προκειμένου σήμερον νὰ ἐκθέσω πρὸ ὑμῶν τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τῆς Μ. Ἀσίας ἐπιθυμῶ νὰ ἀφήσω ψυχρὰν καὶ ἀνεπηρέαστον τὴν κρίσιν ὑμῶν, ἵνα οὕτω δυνηθῆτε, ἐκ τῶν πρὸ ὑμῶν ἐκτεθησομένων, νὰ ἐξαγάγητε συμπεράσματα ἄσχετα πρὸς πᾶσαν αἰσθηματολογία καὶ πάντα πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν, συμπεράσματα ἐρειδόμενα ἐπὶ μόνῃς τῆς λογικῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὀρθά.

Ἐπικαλοῦμαι διὰ ταῦτα αὐστηρὰν μὲν καὶ δικαίαν τὴν κρίσιν ὑμῶν, ἀλλὰ συγγρόνως ἐξαιτοῦμαι καὶ ἀπερίσπαστον τὴν ὑμετέραν προσοχήν.

✱

Κατὰ τὸν 11ον μ. Χ. αἰῶνα ἡ Μ. Ἀσία σύμπασα, ἀπὸ τῶν παραλίων μέχρι τοῦ Ταύρου, τοῦ Ἀντιταύρου καὶ Παρυάδρου κατοικεῖτο ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ μόνον Ἑλλήνων. Τὰ παράλια, ὡς γνωστόν, κατοικοῦντο ὑπὸ Ἑλλήνων, ἤδη ἀπὸ τῆς 2ας, π.Χ. χιλιετηρίδος. Ἀλλ' ὁ ἐξελληνισμὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ συνετελέσθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, ὁ δὲ Χριστιανισμὸς, εὐρὼν τὸ ἔδαφος ὡς ἄριστα προπαρασκευασμένον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ μορφώσεως, τάχιστα ἐξηπλώθη ἀνά πᾶσαν

τὴν χώραν. Ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς, ἐχούσης ἐπιφάνειαν 542.000 [□], κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἱστορικῶν, ὑπερέβαινε τὰ 25 ἑκατομ. καὶ ἦτο κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Καρολίδου, ἀκραιφνῶς Ἑλληνικός.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους κατῆλθον ἐκ Χορασάν καὶ τῆς πέραν τούτου ἀγρίας χώρας, ἥτις διατρέφει τίγρεις μόνον καὶ πάνθηρας, κατῆλθον οἱ Τοῦρκοι πρὸς τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σουλεϊμάν καὶ εἰς ἀριθμὸν κατ' ἄλλους μὲν 5, κατ' ἄλλους 8, καὶ κατ' ἄλλους 50 χιλιάδων. Ἡ δὲ ὑποδούλωσις τῆς Μ. Ἀσίας ὑπ' αὐτῶν συνετελέσθη, μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν Σελτζουκιδῶν, βαθμηδὸν καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας περὶ τὰ μέσα τοῦ 14 αἰῶνος, ἐν μεγάλας γραμμαῖς, καταληφθείσης τῆς μὲν Προύσης τῷ 1326, τῆς Νικομηδείας τῷ 1336, καὶ τῆς Ἀγκύρας τῷ 1364.

Ἴδου λοιπὸν πρὸ ὑμῶν κριτῶν δύο ἀληθῆ καὶ ἀπλᾶ γεγονότα ἔνθεν μὲν κατοίκους αὐτόχθονας 25 ἑκατομ. Ἑλληνας, διαπρέποντας ἄκρως ἐπὶ παιδείᾳ, μορφώσει καὶ πολιτισμῷ, κατοικοῦντας χώραν εὐδαίμονα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἔνθεν δὲ ἐπιδρομεῖς, ξένους, ἀγρίους, τοὺς Τοῦρκους, 50 χιλιάδας. Ἐκτοτε παρῆλθον 550 περίπου ἔτη. Νομίζει τις ἔξ ὑμῶν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἔκτοτε παρέμεινε ὁ αὐτός, ἢ ἠϋξήθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς ἄλλας χώρας τοῦ κόσμου; Οὐχί. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τοῦτο διάστημα, οὐ μόνον δὲν ἠϋξήθη, οὐ μόνον δὲν παρέμεινε στάσιμος, ἀλλὰ κατῆλθεν εἰς τὸ 1)3, διότι συνόλης σήμερον τῆς Μ. Ἀσίας ὁ πληθυσμὸς, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείας, ἀνέρχεται μόλις εἰς 8 καὶ 1)2 ἑκατομ. Ἡ δὲ χώρα, ἢ χώρα ἢ εὐδαίμων, ἢ πλουσία μετετέρατη βαθμηδὸν εἰς χώραν ἐρειπίων, εἰς χώραν κλαυθμῶν καὶ ὄδυρμῶν, εἰς ἔρημον!

Ἴδου τὸ πρῶτον κατόρθωμα τῶν Τοῦρκων. Ἐν διαστήματι 500 ἐτῶν κατώρθωσαν τὸν μὲν πληθυσμὸν νὰ ὑποβιβάσωσιν ἀπὸ 25 εἰς 8 1)2 ἑκατομμύρια, τὴν δὲ χώραν νὰ ἐρημώσωσι. Δὲν ἀρκεῖ ἄρα γε τὸ γεγονὸς τοῦτο, καὶ μόνον τοῦτο, ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι οἱ Τοῦρκοι εἶναι κλασικὸν στοιχεῖον ὀλέθρου καὶ καταστροφῆς;

Καὶ νῦν ἐκ τῶν κατοίκων τούτων τῆς Μ. Ἀσίας πόσοι εἶναι οἱ Τούρκοι ;

Ἐν τοῖς ἑπτὰ Βιλαετίοις τῆς Μ. Ἀσίας, Σμύρνης, Προύσης, Κασταμονῆς, Τραπεζοῦντος, Σεβαστείας, Ἰκονίου καὶ Ἀγκύρας ἐν ταῖς 2 ἀνεξαρτήτοις διοικήσεσι Βίγας καὶ Νικομηδείας, καὶ ἐν τῷ Ἀσιατικῷ τμήματι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ μὲν τὸn Cuienet, ἐκ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, γράφοντα κατ' ἐντολὴν τῆς Κυβερνήσεως τὸ ἔργον «Turquie d'Asie», οἰκοῦσιν εἰς στρογγύλους ἀριθμοὺς 6.800.000. Κατὰ τὸ ἡμερολόγιον The Statemans year book, 7.100.000. Κατὰ τρίτην τινὰ στατιστικὴν, ἐξαχθεῖσαν ἐκ τουρκικῶν ἡμερολογίων ὁ ἀριθμὸς τῶν Τούρκων ἀνέρχεται εἰς 6.150 χιλιάδας. Κατὰ τετάρτην τινὰ στατιστικὴν τοῦ Γάλλου Lemonon (Études Franco—grecques 1918 σελὶς 339) ὁ ἀριθμὸς τῶν Τούρκων ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ εἶναι 6.500.000. Τέσσαρες συγγραφεῖς, τέσσαρες στατιστικά. Ἐὰν εἴχομεν πρὸ ἡμῶν, δεκατέσσαρας συγγραφεῖς, θὰ εἴχομεν καὶ δεκατέσσαρας στατιστικάς, διαφερούσας ἀπ' ἀλλήλων κατὰ πολλὰς, οὐχὶ δεκάδας, ἀλλὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων. Τοῦτο δὲ ἀπλούστατα διότι τὸ Κράτος τῶν Τούρκων, μὴ θέλον νὰ καθορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν κυρίως Τούρκων, παρέχει ἄλλοτε ἄλλους ἀριθμοὺς, πάντοτε δὲ αὐθαιρέτους καὶ ψευδεῖς· φεῦγον δὲ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἀληθῆς ἐγκληματίας, προσπαθεῖ οὐχὶ νὰ διαφωτίσῃ, ἀλλὰ νὰ συσκοτίσῃ, οὐχὶ ν' ἀπλοποιήσῃ, ἀλλὰ νὰ περιπλέξῃ πᾶν ζήτημα ἀφορῶν τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν. Ἐκ τοῦ στατιστικοῦ λοιπὸν κυκῶνος τούτου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ θετικόν τι συμπέρασμα, ἀλλ' ἡμεῖς θ' ἀποκαλύψωμεν τὴν ἀλήθειαν δι' ἄλλης ὁδοῦ.

Οἱ περὶ τὰ ἐθνολογικὰ ζητήματα ἀσχολούμενοι ἐπιστήμονες ὁμοφώνως βεβαιοῦσιν, ὅτι οἱ Τούρκοι, οἵτε τὴν καταγωγὴν τοιοῦτοι καὶ οἱ βία ὑπὸ τούτων ἐξισλαμισθέντες ἄλλοι λαοί, ἀνέρχονται ἐν ὅλῳ εἰς 9 ἑκατομμύρια. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς στατιστικάς τοῦ V. Cuienet, εἰς τοὺς τέσσαρας νομοὺς τῆς Ἀρμενίας : Βάν, Βιτλῖς, Ἐρζερούμ, καὶ Μαμουρετ-ούλ-Ἀζήζ, καὶ ἐν τῷ νομῷ Ἀδάνων οἰκοῦσι 2,035,000 Τούρκων, ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐν πάσαις ταῖς ἄλλαις χώραις, πρῶην καὶ νῦν Τουρκικαῖς : ἐν Ἡπείρῳ, Θράκῃ, Μακεδονίᾳ, Κωνυπόλει, Μεσοποταμίᾳ, Συρίᾳ, Ἀραβίᾳ, οἰκοῦσι

μόνον 2 καὶ $\frac{1}{2}$ ἑκατομμ. Τούρκων, ἔπεται ἀβιάστως, ὅτι ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Μ. Ἀσίᾳ, τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Ταύρου, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχωσι Τούρκοι πλείονες τῶν 4—4 $\frac{1}{2}$ ἑκατομμ. Τὸ Γερμανικὸν Levante Handbuch, (1914, σελ. 27) γράφει ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Τούρκων ἐν ὅλῳ ἀνέρχεται εἰς 9 $\frac{1}{2}$ ἑκατομμ. ἔξ ὧν τὰ μὲν 2 $\frac{1}{2}$ οἰκοῦσι τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν, τὰ δὲ 7 τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν. Κατὰ ταῦτα λοιπόν, ἐπειδὴ εἰς τοὺς τέσσαρας νομοὺς τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐν τῷ νομῷ Ἀδάνων, κατὰ τὰς στατιστικὰς τοῦ V. Cuinet, οἰκοῦσι 2,035,000, ἐὰν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐν Μεσοποταμίᾳ-Συρίᾳ καὶ Ἀραβίᾳ ὑπάρχει ἐν ἑκατομμ. μόνον, ἢ καὶ ἥμισυ μόνον ἑκατομμ. Τούρκων, καταλήγομεν καὶ κατὰ τὴν Γερμανικὴν ταύτην πηγὴν εἰς τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον, ὅτι δηλ. ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ, τῇ Ἑλληνικῇ, ὁ ἀριθμὸς τῶν Τούρκων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπερβαίῃ τὰ 4—4 $\frac{1}{2}$ ἑκατομμ.

Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, φρονοῦμεν ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ψέξῃ ἡμᾶς ὡς μεροληπτικῶς σκεπτομένους, ἐὰν παραδεξώμεθα ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Τούρκων ἐν συνόλῳ τῇ Μ. Ἀσίᾳ, τῇ Ἑλληνικῇ ἀνέρχεται μόλις εἰς 5 ἑκατομμ. Τὸν ἀριθμὸν τοῦτον παραδέχεται καὶ ὁ Berard ὡς ἀνώτατον (Le problème Turc. σελ. 224), καὶ ὁ Mathieu (La Turquie et ses peuples, II, σελ. 45) καὶ ὁ καθηγητῆς κ. Π. Καρολίδης, ὡς ἔγραφεν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἀκροπόλει» τῆς 12 Δεκεμβρίου 1918. Ἄν δὲ μὴ φαίνωνται ὑμῖν ἐπαρκεῖς αἱ ἀποδείξεις αὗται, ἰδοὺ καὶ ἄλλη, πειστικωτάτη δέ. Ὁ Τούρκος Refik Nevzat ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ La confédération Othomanne, βεβαιοῖ ὅτι οἱ Τούρκοι ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἀνέρχονται εἰς 5,200,000. Ἐὰν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἀφαιρέσητε τὸν ἀριθμὸν τῶν Τούρκων τοῦ νομοῦ Ἀδάνων, ἀνερχόμενον κατὰ τὸν V. Cuinet εἰς 250,000 περίπου, καταλήγομεν εἰς τοῦτο, ὅτι καὶ κατὰ τὸν Refik Nevzat ὁ ἀριθμὸς τῶν Τούρκων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Μ. Ἀσίᾳ εἶναι κατὰ 50,000 κατώτερος τῶν 5,000,000. Ἰδοὺ λοιπόν ἡμεῖς κάτοχοι τῆς ἀληθείας. Οἱ Τούρκοι ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ ἀνέρχονται μόλις εἰς 5 ἑκατομμύρια.

Πέντε ἑκατομμύρια !!

Λοιπόν, ἐντὸς 500 περίπου ἐτῶν οἱ Τούρκοι ἀπὸ 50 χιλιάδες ἀνῆλθον εἰς 5,000,000 ! Ἐὰν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν ὅλον ἀριθμὸν τῶν Τούρκων, τῶν τε ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ καὶ τῶν ἐν

τῇ Ἀσιατικῇ ἀνερχόμενον, ὡς εἶπομεν, εἰς 9 1/2 ἑκατομμ., ἐξάγομεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Τούρκων, Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐν διαστήματι 700 ἐτῶν περίπου, δις ἑκατονταπλασιάσθη!! Τερατώδες!!

Ἐπειδὴ δέ, Κύριοι, ὁ τηλικούτος πολλαπλασιασμὸς εἶναι τι τὸ φυσιολογικῶς, καὶ ἀνθρωπίνως ἀδύνατον, εἶναι τι τὸ μόνον εἰς τὴν τάξιν τῶν κτηνῶν παρατηρούμενον, ὀφείλομεν ν' ἀναζητήσωμεν τὴν ἐρμηνείαν τοῦ φαινομένου τούτου, τοῦ τερατώδους.

Ὁ πολλαπλασιασμὸς οὗτος ἐπετεύχθη ἀπλούστατα διὰ δύο μέσων ἀκραιφνῶς Τουρκικῶν.

Πρῶτον μὲν διὰ τῆς βίαιας ἐξισλαμίσεως τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ ποινῇ θανάτου. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῆς Μ. Ἀσίας ὀλίγοι μὲν τινες ἐσφάζοντο φεύγοντες πρὸς τὴν Ρωσσίαν καὶ ἄλλας χώρας, οἱ πλείονες μὴ στέργοντες ν' ἀπαρνηθῶσι τὴν θρησκείαν αὐτῶν ἐσφάζοντο, πολλοὶ ἠσπάζοντο τὸν Ἰσλαμισμὸν **μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον**, καὶ ἐλάχιστοι τέλος ἐξισλαμίζοντο τελείως.

Δεύτερον δὲ διὰ τοῦ παιδομαζώματος, μέσου σατανικωτάτου, δι' οὗ κατὰ χιλιάδας καὶ κατ' ἔτος ἀπεσπῶντο οἱ Ἑλληνόπαιδες ἀπὸ τῶν οἰκογενειῶν των ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ, ἐξετουρκίζοντο τελείως, ἡλικιούμενοι δὲ κατήριζον τὰ φανατικὰ τάγματα τῶν Γενιτσάρων. Τὸ ἀπαίσιον τοῦτο μέτρον ἐφηρμόζετο ἀπὸ τοῦ 1325 μέχρι τοῦ 1828, ἦτοι ἐπὶ σειρὰν πεντακοσίων καὶ τριῶν ἐτῶν !

Διὰ τῆς βίαιας λοιπὸν ἐξισλαμίσεως καὶ τοῦ παιδομαζώματος κατῴρθωσαν οἱ Τούρκοι νὰ ἑκατονταπλασιασθῶσιν ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ ἐν διαστήματι μικροτέρῳ τῶν 500 ἐτῶν.

Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων;

Ὁ Μικρασιατικὸς σύλλογος «Ἀνατολή» ὁ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Μαργαρίτου Εὐαγγελίδου, Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα λειτουργῶν, σκοπὸν δ' ἔχων τὴν ἐνίσχυσιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν δυνάμεων τοῦ ἐν Μ. Ἀσίᾳ Ἑλληνισμοῦ, κατῴρθωσε διὰ τῆς ἰδρύσεως μονίμων καὶ ἐκτάκτων ὑποτροφιῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καὶ τοῖς Γυμνασίοις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐν τῇ Φιζαρείῳ σχολῇ, τῷ Ἀρσακείῳ, ἐν τῷ διδασκα-

λείφ Ἀθηνῶν καὶ ταῖς σχολαῖς Κων)πόλεως καὶ Σμύρνης, διὰ τῆς ἰδρύσεως ὡσαύτως Ἱεροδιδασκαλείου ἐν Πάτμῳ καὶ Σάμῳ καὶ διδασκαλείου Νηπιαγωγῶν ἐν Καππαδοκίᾳ, κατώρθωσε, λέγω, νὰ παρασκευάζῃ καὶ νὰ ἀποστέλλῃ κατ' ἔτος πολλὰς δεκάδας ἀποστόλων αὐτοῦ εἰς διάφορα σημεῖα τῆς Μ. Ἀσίας, προσέτι δὲ διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σπουδασάντων καὶ ἐν Μ. Ἀσίᾳ εἶτα ἔγκατασταθέντων χιλιάδων μελῶν αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ δίκτυον τιμιώτατον, ἐνθουσιωδῶν φίλων, προθυμοτάτων πάντοτε εἰς ἐκτέλεσιν πάσης ἐντολῆς τοῦ Συλλόγου. Τῆς μοναδικῆς ταύτης ὀργανώσεως ἐπωφελήθη ἐγκαίρως ὁ Σύλλογος πρὸς καταρτισμὸν στατιστικῆς. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπέστειλεν ἐν φακέλλοις εἰδικὰ ἐντυπα δελτία στατιστικῶν κατὰ χιλιάδας πρὸς τοὺς ἑκασταχοῦ φίλους καὶ ἀποστόλους αὐτοῦ μετὰ καταλλήλων ὁδηγιῶν. Τὰ δελτία ταῦτα συμπληρωμένα ἐπεστρέφοντο εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου, οὕτω δὲ διὰ μακρᾶς καὶ ἐνδελεχοῦς ἐργασίας κατήρτισε τὴν στατιστικὴν αὐτοῦ, ἣν βαθμηδὸν συνεπλήρου διὰ νέων δελτιῶν, ὡς καὶ διὰ πληροφοριῶν, ἃς ἤρνετο παρὰ τῶν ἐκάστοτε εἰς Ἀθήνας ἀφικνουμένων Μικρασιατῶν. Ἄρα, τὴν οὕτω καταρτισθεῖσαν στατιστικὴν τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου δικαιοῦμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς μεθοδικῶς καταρτισθεῖσαν καὶ ἐπομένως ὡς ἀξιόπιστον καὶ ἀκριβῆ.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν ἡμῶν λοιπὸν ταύτην, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν συνόλῳ τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων, ἐκτὸς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τμήματος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Νομοῦ Ἀδάνων καὶ τῶν Μικρασιατικῶν νήσων, ἀνέρχεται εἰς 2.151.418. Ἀπαρτίζουσι δὲ οἱ Ἑλληνες ἐν Μ. Ἀσίᾳ 1410 πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία.

Ὁ Saint Martin (Description d'Asie Mineure, τόμ. Β', σελ. 410) γράφει ὅτι οἱ Ἑλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἶναι 2 περίπου ἑκατομμ. Ὁ Γάλλος Lemonnier ἀναβιβάζει αὐτοὺς εἰς 2 1/2 ἑκατομμύρια. Ὁ δὲ καθηγητῆς κ. Καρολίδης ἐγράψεν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἀκροπόλει» (12 Δεκ. 1918) ὅτι οἱ Ἑλληνες ἐν Μ. Ἀσίᾳ ὑπερβαίνουν τὰ 2 ἑκατομμ. Ἐκ τούτων ἄρα πάντων ἐξάγεται ὅτι ἡ στατιστικὴ ἡμῶν εὐρίσκεται ἐγγύτατα τῇ ἀληθείᾳ.

Ἑλληνες λοιπὸν ἐν Μ. Ἀσίᾳ 2.150.000 !!!

Καὶ ὅμως, ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἐπέδραμον ἐπὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων ὑπερέβαινε, ὡς εἶδομεν, τὰ 25 ἑκατομμ. Τὶ ἐγένοντο λοιπὸν τὰ 23 ἑκατομμ. τῶν πατέρων ἡμῶν;

Τὰ 23 ἑκατομμύρια τῶν πατέρων ἡμῶν, πλὴν ὀλίγων διαφυγόντων εἰς ξένας χώρας καὶ τῶν βίᾳ ἐξισλαμισθέντων, ἐσφάγησαν! καὶ, ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων. Μέγα καὶ τοῦτο κατόρθωμα τῶν Τούρκων, κατόρθωμα ἀπαίσιον δημιουργοῦν δι' αὐτοὺς τίτλον ἀναφαίρετον αἰωνίου ἀναθέματος, αἰωνίου κατάρας.

Καὶ ἐνταῦθα προβάλλει τὸ ἐρώτημα :

Ἄλλὰ διατι λοιπὸν ἔσφαζον οἱ Τούρκοι τοὺς Ἕλληνας ;

Μὴ ἐπανεστάουν, μὴ ὑπενόμενον τὸ Κράτος αὐτῶν; Οὐλί. Οἱ Τούρκοι ἔσφαζον τοὺς Ἕλληνας, διότι ἔγκειται ἐν τῇ φύσει αὐτῶν τὸ κακουργεῖν, τὴν δὲ κακουργικὴν αὐτῶν φύσιν ἐνισχύει καὶ προάγει τὸ ἱερὸν αὐτῶν βιβλίον, τὸ *Κοράνιον*, τὸ ἐπιτάσσει ὅπως οἱ ἄπιστοι σφάζονται ἐν παντὶ καιρῷ : Ἴδου ἡ ἀπόδειξις.

— *Σφάζετε τοὺς ἀπίστους ὅπου ἂν εὔρητε αὐτοὺς καὶ ἐξανδραποδίζετε αὐτούς.* (Le Koran. σελὶς 146, κεφ. IX., ἐκδ. Kasimirski, Paris 1877).

— *Ὅταν συναντήσητε ἀπίστους. Ἐ! λοιπὸν! σφάζετε αὐτούς, γενικῆ αὐτῶν ἢ σφαγῆ.* (Le Koran, σελὶς 415 κεφ. XI. VIII. 4) κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἴδου διατι ἔσφαζον διηνεκῶς οἱ Τούρκοι τοὺς τε Ἕλληνας καὶ πάντα μὴ Τούρκων, καὶ ἰδου διατι ἐξακολουθοῦσι καὶ μέχρι σήμερον νὰ σφάζωσιν αὐτούς.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων ἐξάγεται τὸ ἐξῆς ἀναντίρρητον συμπέρασμα, ὅτι ἐν Μ. Ἀσίᾳ οἱ μὲν Ἕλληνες διηνεκῶς ἀποκεφιλιζόμενοι κατῆλθον εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ 25 ἑκατομμύρια εἰς 2 ἑκατομμύρια 150 χιλιάδας, οἱ δὲ Τούρκοι τερατωδῶς πολλαπλασιαζόμενοι ἀνῆλθον εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ 50 χιλιάδων εἰς 5.000.000.

Ἐνταῦθα ἤδη τοῦ λόγου γενομένου, εὐκαιρὸν ἐστὶ νὰ εἴπω ὑμῖν ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν 5 ἢ 6 ἑκατομμυρίων, δι' οὗ ἐμφανίζονται οἱ Τούρκοι ἐν ταῖς στατιστικαῖς. ἐρεῖδεται ἐπὶ βάσεως σαθεῶς καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος θὰ καταρρεύσῃ εἰς τὰ ἐξῶν συνετέθη, κυριολεκτικῶς, ἅμα τῇ πρώτῃ πνοῇ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Ἀλλὰ περὶ τούτου εὐθὺς ἀμέσως. Νῦν ἄς ὁμολογήσωμεν πρὸς στιγμήν ὅτι οἱ Τούρκοι εἶναι 5.000.000, ὅτι ἐπομένως ἔχουσι τὴν πλειοψηφίαν. Ἀλλὰ δικαιοῦνται ἄρα γε νὰ ἄρχωσιν ἐν Μ. Ἀσίᾳ, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι πλειοψηφοῦσι ;

Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, νὰ διατυπώσω ἐνταῦθα ἐρώτημά :

τι, ὅπερ οὐ μόνον δὲν εἶναι ἄσχετον πρὸς τὸ θέμα ἡμῶν, ἀλλ' εἶ-
ναι τοῦναντίον διασαφητικώτατον τούτου. Γινώσκομεν ἤδη διὰ
τῶν βαρβάρων καὶ ἀγρίων μέσων κατώρθωσαν οἱ Τοῦρκοι νὰ
γίνωσιν, ἢ μᾶλλον νὰ φαίνωνται, διπλάσιοι τῶν Ἑλλήνων· κατώρ-
θωσαν τοῦτο διὰ τῆς βιαίας ἐξιολαμίσεως, δι' ἣς ἠϋξάνετο ὁ
ἀριθμὸς αὐτῶν καὶ διὰ τῆς σφαγῆς, δι' ἣς ἠλαττοῦτο ὁ ἀριθμὸς
τῶν Ἑλλήνων. Λοιπόν ! Ἐὰν οἱ Γερμανοὶ ἐξεγερμάνιζον βίᾳ
τοὺς Ἀλσατούς, ἐὰν οἱ Αὐστριακοὶ κατέσφραζον τοὺς Ἰταλοὺς τοῦ
Τρεντίνου, καὶ ἐδημιούργουν οὕτω πλειοψηφίαν, θὰ ἦτο δίκαιον
ἢ Ἀλσατία καὶ τὸ Τρεντίνον νὰ παραμείνωσιν ὑπὸ τοὺς κατακτη-
τάς, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι οὗτοι θὰ εἶχον τὴν διὰ τοιούτων μέ-
σων ἐπιτευχθεῖσαν πλειοψηφίαν ; Οὐχὶ βεβαίως.

Ἄρα : ἐὰν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Δικαίου εἶναι αἱ αὐταὶ πανταχοῦ τῆς
Γῆς, ἢ δῆθεν πλειοψηφία τῶν Τούρκων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ οὐδὲν
παρέχει αὐτοῖς δικαίωμα νὰ ἄρχωσιν ἐν αὐτῇ. Ἄλλ' ἐὰν αἱ ἀρχαὶ
τοῦ Δικαίου εἶναι ἄλλαι ἀλλαγῶν, ἃς ἐλπίζομεν ὅτι αἱ ἀρχαὶ τοῦ-
λάχιστον τῆς Λογικῆς θὰ εἶναι αἱ αὐταὶ ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς, καὶ
ἃς ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης.

Κύριοι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη : *δίκαιόν ἐστι τὸ τὸν κρείτ-
τονα ἄρχειν*. Ἐπὶ τῆς ὀρθοτάτης δὲ ταύτης ἀρχῆς ἐρείδεται ἢ
ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας κυριαρχία τῶν πεπολιτι-
σμένων κρατῶν τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τῶν ἀσυγκρίτως μὲν πολυπλη-
θεστέρων, βαρβάρων δ' ὅμως καὶ ἀπολιτίστων λαῶν τῆς Ἀσίας
καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Τίνες λοιπόν εἰσιν οἱ κρείττονες ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ : οἱ Ἕλληνες
ἢ οἱ Τοῦρκοι ; Ἀποτελεῖ βεβαίως ὕβριν δεινὴν καὶ βλασφημίαν
πᾶς παραλληλισμὸς τῶν μὲν πρὸς τοὺς δέ, οὐχ ἦττον ἀπαραίτητόν
ἐστι ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ τούτου.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Μ. Ἀσίας, κατὰ τὰς στατιστικὰς τοῦ ἡμε-
τέρου Συλλόγου, ἔχουσι Γυμνάσια μὲν πλήρη 10, ἡμιγυμνά-
σια δὲ 52, ἀνώτερα δὲ Παρθεναγωγεῖα 8, Διδασκαλεῖα δὲ θηλέων
5, Ἑλληνικὰ δὲ καὶ Δημοτικὰ σχολεῖα ἀρρένων μὲν 1451, θη-
λέων δὲ 336 καὶ Νηπιαγωγεῖα 123, ἦτοι ἐν ὄλῳ 1985 σχολεῖα
μετὰ 4052 διδασκάλων καὶ 190,145 μαθητῶν, δαπανῶσι δὲ πρὸς

συντήρησιν τῶν σχολείων τούτων 151,327 λίρας Τουρκίας, ἤτοι περὶ τὰ 4,000,000 δραχμῶν ἐτησίως· καὶ δαπανῶσιν ἐξ ἰδίων, τοῦ Κράτους τῶν Τούρκων οὔτε ὀβολὸν χορηγοῦντος ὑπὲρ τῶν σχολείων τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ Ἑλλήνων. Οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν, χωρὶον ὑπάρχει ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἄνευ Σχολείου καὶ Ἐκκλησίας, πανταχοῦ δὲ ὅπου ἤθελον συνέλθῃ 10—15 ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι, τὸ πρῶτον αὐτῶν μέλημα, τὸ πρῶτιστον αὐτῶν ἔργον εἶναι ἡ ἴδρυσις Σχολείου καὶ Ἐκκλησίας.

Παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν ἴδρυσιν Σχολείων καὶ Ἐκκλησιῶν βαίνει καὶ ἡ μέριμνα περὶ ἀνεγέρσεως ἄλλων εὐαγῶν καθιδρυμάτων: Νοσοκομείων, Βιβλιοθηκῶν, Μουσείων. Οὐδεμία Ἑλληνικὴ πόλις ὑπάρχει ἄνευ νοσοκομείου. Οὐδὲν Γυμνάσιον ἢ Ἡμιγυμνάσιον, ἢ Ἑλληνικὸν σχολεῖον ἄνευ βιβλιοθήκης, ἄνευ μικροῦ τοπικοῦ Μουσείου, ἐν ᾧ περισυλλέγονται καὶ διαφυλάττονται μετὰ θρησκευτικῆς στοργῆς καὶ εὐλαβείας τὰ λείψανα καὶ τὰ πειστήρια τῆς ἀπ' αἰῶνων Ἑλληνικότητος τῆς χώρας.

Οἱ Ἕλληνες ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ δὲν ἔχουσι Πανεπιστήμιον· ἀλλ' ἡ ἔλλειψις αὕτη ὑπῆρξεν οἰκειοθελής· τὴν ἐνότητα τῆς φυλῆς ἐπιθυμοῦντες νὰ διατρανώσωσιν οἱ Μικρασιαῖται, ἀπέστελλον τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμια. Εὐθύς δ' ὅμως ὡς εἶδον ὑποφώσκουσαν τὴν ἐλευθερίαν, ἔσπευσαν ἀμελλητί νὰ μεριμνήσωσι περὶ Πανεπιστημίου, πρὶν ἢ δὲ ἐξασφαλίσωσιν ὀριστικῶς τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, κατῴρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσωσιν ὀριστικῶς τὴν ἴδρυσιν Μικρασιατικοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἐν Σμύρνῃ διὰ τῆς γενναίας δωρεᾶς τοῦ μεγαλόφρονος **Σταύρου Ι. Παπαντζῆ**.

Οἱ δὲ Τοῦρκοι;

Οἱ Τοῦρκοι εὐρίσκονται ἐν Κων)πόλει ἀπὸ τοῦ 1453, ἤτοι ἀπὸ 468 ἐτῶν, μόλις δὲ πρὸ 40 ἐτῶν προέβησαν εἰς τὴν ἴδρυσιν Πανεπιστημίου κατὰ Σχολάς, οὕτως ὥστε ἡ ἴδρυσις τούτου συνετέλεσθη μόλις πρὸ δεκαπενταετίας!

Οἱ τοῦ κλασικοῦ τούτου Πανεπιστημίου φοιτηταὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἦσαν Ἕλληνες μόνον καὶ Ἀρμένιοι, διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν Τούρκους φοιτητάς!

Οἱ τοῦ περιφήμου τούτου Πανεπιστημίου καθηγηταὶ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦσαν Ἕλληνες καὶ Εὐρωπαῖοι, διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν Τούρκους καθηγητάς!

Ἐν τῷ προτύπῳ τούτῳ Πανεπιστημίῳ πολλὰ τῶν μαθημάτων ἐδιδάσκοντο ἐπὶ πολλὰ ἔτη διὰ διερμηνέων, διότι οἱ εἰδικοί καθηγηταὶ ξένοι ὄντες, ἠγνόουν τὴν Τουρκικὴν γλῶσσαν!

Ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ τοῦ προτύπου τούτου Πανεπιστημίου ἡ ἀνατομικὴ ἐδιδάσκετο μέχρι τοῦ 1908 ἐπὶ πινάκων, ὡς διδάσκεται παρ' ἡμῖν ἡ ἀνθρωπολογία ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις, διότι δὲν ἐπετρέπετο ἡ χρησιμοποίησις πτωμάτων!

Ἔργον τι ἐπιστημονικόν, πρωτότυπον, ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τούτῳ, οὐδὲν ἀπολύτως.

Μέχρι τοῦ 1860 τὰ μόνα Τουρκικὰ ἐκπαιδευτήρια ἦσαν οἱ *μενδρεσέδες*, τὰ ἱεροσπουδαστήρια, ἐν οἷς οἱ μαθηταὶ ἐδιδάσκοντο στοιχειωδεστάτην γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν, καὶ τὴν ἀποστήθην τοῦ Κορανίου, καὶ ἐν οἷς ἐκαλλιέργουν ἐντατικῶς τὸ κατὰ τῶν ἀπίστων μῖσος. Τὸ Κράτος τῶν Τούρκων ἐπιδιῶκον τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ μίσους καὶ τοῦ φανατισμοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπῆλλαξε τοὺς ἱεροσπουδαστὰς τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρέωσης, καὶ οὕτω κατώρθωσε νὰ προσελκύσῃ μαθητὰς εἰς τὰ ἱεροσπουδαστήρια, ἄλλως ταῦτα θὰ ἔμενον ἔρημα μαθητῶν, διότι ἔγκειται ἐν τῇ φύσει τοῦ Τούρκου ἡ ἀποστροφή πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν τελείωσιν καὶ ἡ ροπή πρὸς τὴν στασιμότητα, τὴν σῆψιν, καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν.

Μετὰ τὸ 1860 μόλις, οἱ ἰθύνοντες Τούρκοι βλέποντες καταρρέουσιν τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ νομίσαντες ὅτι θὰ ἀπέτρεπον τὴν καταστροφὴν, ἐὰν προσηρμόζοντο πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ κρατοῦντα, προέβησαν εἰς τὴν ἵδρυσιν Γυμνασίων, ἡμιγυμνασίων καὶ σχολείων ἀρρένων ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι, διότι ἐὰν διεπνέοντο ὑπὸ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τοῦ λαοῦ, ὄφειλον νὰ μεριμνήσωσιν εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ, οὐχὶ δὲ μετὰ 500 ὅλα ἔτη, καθ' ἃ ὁ λαὸς διετέλεσεν ἐν παχυλωτάτῃ ἀμαθείᾳ καὶ ἐν ἧ ἔτι καὶ νῦν διατελεῖ κτηνωδῶς κατακυλιόμενος.

Ἐπάρχει νόμος τῶν Τούρκων, καθ' ὃν ἐν ἐκάστῃ πρωτευούσῃ Νομοῦ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν Γυμνάσιον (Ἱτατιέ)· ἐν ἐκάστῃ πρωτευούσῃ Διοικήσεως, ἐν ἡμιγυμνάσιον (νὶμ Ἱτατιέ)· ἐν ἐκάστῃ πρωτευούσῃ Ὑποδιοικήσεως ἐν Σχολαρχεῖον (Ρουστιέ)· καὶ ἐν ἐκάστῃ πρωτευούσῃ Δήμου ἐν Δημοτικὸν σχολεῖον (Ἱπτ Ἱτατιέ). Τούτου

τεθέντος, καὶ ἂν ποτε ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ νόμος οὗτος τηρεῖται αὐστηρῶς καθ' ἅσπασαν τὴν Τουρκίαν, τοῦθ' ὅπερ ἀπιθανώτατον, ἐπειδὴ οἱ Τούρκοι ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἔχουσι 7 νομοὺς θὰ ἔχωσι 7 γυμνάσια· Διοικήσεις 27, ἡμιγυμνάσια 27· Ὑποδιοικήσεις καὶ Δήμους ἐν ὄλῳ 663, ἄρα καὶ Σχολαρχεῖα καὶ Δημοτικά ἐν ὄλῳ 663, ἦτοι κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς Νόμον τὰ σχολεῖα αὐτῶν πρέπει νὰ ἀνέρχωνται ἐν ὄλῳ εἰς 697.

Κατὰ τὸ Statemans year book, (1914 σελ. 1407), καθ' ἅσπασαν τὴν Τουρκίαν, Εὐρωπαϊκὴν καὶ Ἀσιατικὴν, οἱ Τούρκοι ἔχουσι 1780 σχολεῖα. Ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἀριθμὸς τῶν 697 σχολείων ἐν μόνῃ τῇ Μ. Ἀσίᾳ πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς πολὺ ἀνώτερος τοῦ πραγματικοῦ. Κατὰ ταῦτα, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἀριθμὸς τῶν Τούρκων ἀνέρχεται εἰς 5,000, 000, καὶ ἐν τῇ προϋποθέσει ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων εἶναι ὄντως 697, ἐξάγομεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν Τούρκων εἶναι ὡς 1 : 8,500, ἐνῶ ὁ τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἀναλογεῖ ὡς 1 : 1,000.

Τοιαύτη ἡ παιδεία τῶν ἀρρένων παρὰ τοῖς Τούρκοις. Περὶ δὲ τῆς τῶν θηλέων παιδείας οὐδεὶς δύναται νὰ γένηται λόγος. Ἡ γυνὴ κατὰ τὸ Κοράνιον (Le Koran, ἔκδοσις Kasimirski, κεφ. II 228· κεφ. IV 38 καὶ ἀλλαγῶν) εἶναι ὃν ὑποδεέστερον τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐπομένως ἀνάξιον προσοχῆς, ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως. Ἀρκοῦμαι πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου εἰς δύο γεγονότα λίαν χαρακτηριστικά.

α'. Πρὸ 35 ἐτῶν περίπου ὁ Μουνηρ μπέης ἐπιστρέψας ἐκ Γερμανίας ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῦσῃ, πρῶτον τοῦτο, Παρθεναγωγεῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὸ οἰκοδόμημα, μεγαλοπρεπές, εὕρισκετο ἐν τῷ περατοῦσθαι, ὅτε ὁ Τουρκικὸς λαὸς τῆς πρωτευούσης πληροφορηθεὶς ὅτι τὸ οἰκοδόμημα ἔκεινο προωριζετο διὰ Παρθεναγωγεῖον, ἔκμανε, τὸ μὲν οἰκοδόμημα κατηδάφισε μέχρι θεμελίων, τὸν δὲ ἀσεβήσαντα πρὸς τὸ Κοράνιον καινοτόμον Μουνηρ μπέην θὰ ἐθανάτου διὰ ροπάλων, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἀνεύρῃ αὐτόν. Ἡ δὲ Κυβέρνησις, ὅπως σώσῃ τοῦτον ἀπὸ τῆς ἱερᾶς μανίας τοῦ ὄχλου, ἀπέστειλεν αὐτὸν πρεσβευτὴν εἰς Τεχεράνην. Ὁ Μουνηρ Βέης ἦλθε καὶ εἰς Ἀθήνας ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Πύλης εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου!

β°. Μέλος τοῦ νῦν ὑπουργείου [τοῦ Κεμάλ ἐν Ἀγκύρᾳ εἶναι καὶ ἡ Χαλιδὲ — Ἐδίπ χανούμ. Γυνὴ Ὑπουργὸς μόνον ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Ἀγκύρας ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ! Ἡ χανούμ αὕτη μετὰ τῆς μικροτέρας αὐτῆς ἀδελφῆς Νελιφέρ ἐσπούδαζε *κρυφίως* ἐν τῷ Ἀμερικανικῷ Παρθεναγωγείῳ τοῦ Σκουτάρεως. Ἄλλ' ὅταν ἐγνώσθη τοῦτο, ἐξεδόθη τῷ 1902 *Ἄυτοκρατορικὸν φερμάνιον* (!) ἐντελλόμενον τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ σχολείου τῶν δύο ἀδελφῶν.

Ἐκ τῶν δύο τούτων γεγονότων, συμβάντων ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ, κάτανοεῖτε, ὡς ἄριστα, ὅποια τις ἦτο ἡ παιδεία τῶν θηλέων καθ' ἅπασαν τὴν Τουρκίαν μέχρι τοῦ 1902. Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα ἔτη ἐγένετο σπασμωδικὴ τις κίνησις ὑπὲρ τῆς γυναικείας παιδείσεως, ἀλλ' ἡ κίνησις αὕτη περιωρίσθη μόνον ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν. Οἱ ἰθύνοντες Τοῦρκοι ἠθέλησαν νὰ ἐμφανίσωσι τὸ Κράτος αὐτῶν ὡς μεριμνῶν δῆθεν καὶ περὶ τῆς γυναικείας παιδείσεως, πρὸς τοῦτο δὲ ἴδρυσαν παρθεναγωγεῖά τινα, ἐν ταῖς πρωτευούσαις τῶν νομῶν, καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἄλλ' ἐὰν μὴ ἀρκῆ ἡ νηπιώδης αὕτη κατάστασις τῆς παιδείας ἵνα ἀποδείξῃ περιφανῶς τὸ ποῖον καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς μορφώσεως τῶν Τούρκων, ἰδοὺ ἄλλαι ἀπτότεραι ἀποδείξεις.

— Οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔχουσι γλῶσσαν· ἐκ 10 λέξεων ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀνεπτυγμένοις αἱ 6 εἶναι Ἀραβικαί, αἱ τρεῖς Περσικαὶ καὶ μία μόνον Τουρκική.

— Ἐν τῇ Τουρκικῇ γλῶσσῃ οὐδεμία ὑπάρχει λέξις δηλοῦσα ἀφρησημένην ἔννοιαν : αἱ λέξεις πρόοδος, ἀγάπη, δικαιοσύνη, ἐλευθερία, ἀγνότης, ἀρετὴ, κ.λ.π. δὲν ἔχουσι τὰς ἀντιστοιχίους αὐτῶν ἐν τῇ Τουρκικῇ γλῶσσῃ!

— Οἱ Τοῦρκοι δὲν εἶχον διδακτικὰ βιβλία μέχρι τοῦ 1870!

— Ἡ Τουρκικὴ γραμματικὴ καθηρτίσθη τὸ πρῶτον, μετὰ τὸ 1870, ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ Ἀδοσίδου, τοῦ μετέπειτα ἡγεμόνος Σάμου, διότι οὐδενὸς Τούρκου ἢ διανοητικότης ἦτο ἱκανὴ νὰ συνθέσῃ γραμματικούς τύπους καὶ κανόνας.

Δὲν ἀρκοῦσι καὶ ταῦτα ; ἰδοὺ καὶ ἄλλα τεκμήρια.

Ἐν τῇ ὑπαίθρῳ χώρᾳ οὐδὲν ὑπάρχει Τουρκικὸν σχολεῖον, οὕτως ὥστε τὰ 9)10 τῶν Τούρκων εἶναι τελείως ἀγράμματοι. Τοῦτο γινώσκουσι πάντες οἱ περιελθόντες οἰονδήποτε σημεῖον

τῆς Μ. Ἀσίας· τοῦτο βεβαίῳ ὁ Berard (Le problème Turc, σελ. 251, 1917) λέγων «τὰ 98 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τῶν Τούρκων εἶναι ἀναλφάβητοι.» Τοῦτο ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ καὶ ὁ V. Cuinet, ἐκ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τῆς Τουρκίας γράφων: «Οὐδὲν Ἑλληνικὸν χωρίον ὑπάρχει ἄνευ σχολείου. Οἱ Τοῦρκοι τουναντίον οὐδόλως φροντίζουσι περὶ σχολείων.» (Turquie d'Asie, τόμ. Α' σελ., 126). Τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ Allaux λέγων: *Τὸ σεμνοπρεπὲς σύνολον καὶ ἡ μεγάλη πληθὺς τῶν Ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων ἀποτελεῖ καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μικρὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν μεγάλην πενιχρότητα τῶν Τουρκικῶν σχολείων.* (Le déclin de l' Hellénisme σελ. 28).

Τουαύτης δ' οὔσης τῆς παιδείας τῶν Τούρκων, ἀκόπως ἕκαστος ἐξ ὑμῶν κατανοεῖ ὅποια τίς ἐστὶν ἡ ἄλλη αὐτῶν μόρφωσις.

— Περὶ καλῶν Τεχνῶν οὐδεὶς δύναται νὰ γένηται λόγος· οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς μουσικός, οὐδεὶς γλύπτης, οὐδεὶς ἀρχιτέκτων, οὐδεὶς ζωγράφος. Ὁ μόνος γνωστός πῶς ζωγράφος ὑπῆρξεν ὁ Χαμδῆ μπέης, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἐν Κων)πόλει Μουσείου. Ἄλλ' ὁ Χαμδῆ μπέης εἶχε πατέρα Ἑλληνα, ἐγεννήθη ἐν Χίῳ, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐλαλεῖτο μόνον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα!

— Περὶ Θεάτρου οὐδεὶς λόγος. Τὸ θέατρον εἶναι ἄγνωστον. Ὁ Cuinet γράφει: «Οἱ Τοῦρκοι δὲν ἀγαπῶσι τὸ θέατρον, μεταβαλῶσι δὲ μόνον εἰς τὸν Καραγκιόζην.» (L. c. τόμ. Γ' σελὶς 465). Ταῦτα δὲ γράφει περὶ τῶν Τούρκων τῆς Σμύρνης. Ἄφ' οὗ δὲ οἱ Τοῦρκοι αὐτῆς τῆς Σμύρνης εἶναι τοιοῦτοι, κατανοεῖτε εὐκόλως ὅποιοί τινές εἰσιν οἱ Τοῦρκοι τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸ θέατρον.

Ἡ δὲ Δικαιοσύνη;

Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν ἔξισαν ἴσως ἐν Τουρκίᾳ καὶ γινώσκουσιν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως τὸ μεγαλεῖον τῆς Τουρκικῆς δικαιοσύνης καὶ δύνανται νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ὁ Γάλλος Bareilles εἶχεν ἀπόλυτον δίκαιον γράφων τὰ ἐξῆς: *Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ἐν Τουρκίᾳ ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς διαδρόμοις τῶν δικαστηρίων πληθὺς ἀνθρώπων ἀναμενόντων ὅπως ἐπὶ ἐλαχίστη ἀμοιβῇ τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσιν ἐναγόντων καὶ ἐναγομένων καὶ καταθέσωσι πᾶν δι συμφέρει αὐτοῖς.»* (Les Turcs, σελὶς 183). Καὶ ταῦτα μὲν

γινώσκουσι πάντες, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ προσαγάγωμεν μίαν ἔτι ἀπόδειξιν τοῦ μεγαλείου τῆς Δικαιοσύνης παρὰ τοῖς Τούρκοις, παραλαμβάνοντες ταύτην ἐκ Τουρκικοῦ τινος συγγράμματος ἄρτι ἐκδοθέντος.

Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ἀπαντῶσι τὰ ἑξῆς ἀμίμητα:

«**Ὁ μάρτυς εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κολασίμου πράξεως, ἀλλ' ὁ Χριστιανὸς ὡς πιστεύων εἰς τὴν Τριάδα εἶναι, κατὰ τὸ Κοράνιον, τυφλὸς καὶ στερεῖται νοῦ· κατ' ἀκολουθίαν ἢ κατάθεσις αὐτοῦ καὶ δὴ κατὰ Μουσουλμάνου δὲν πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν.**» Τοιαύτη τις ἢ ἀντίληψις τῶν Τούρκων περὶ Δικαιοσύνης. Ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι ὁ τὰ τοιαῦτα γράφων εἶν' ἄσημὸς τις φανατικὸς Τούρκος· ὄχι, ὄχι, εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Τούρκων, Ἀχμέτ Ριζᾶ, τὸ ἔργον αὐτοῦ φέρει τὸν τίτλον : *La crise d' orient*, ἢ ἀναγνωσθεῖσα περικοπὴ εὐρίσκεται ἐν σελίδι 60, τὰ δὲ σχετικά ἐδάφια τοῦ Κορανίου περὶ Τριάδος εἶναι τὸ 77 τοῦ V Κεφαλαίου τὸ 196 τοῦ IV Κεφάλ. καὶ ἄλλα !!!

Πᾶν σχόλιον περιττόν.

Οἱ Τούρκοι εἶναι ἀνίκανοι πρὸς πᾶν ἔργον ἀπαιτοῦν πρωτοβουλίαν καὶ ἐνεργητικότητα.

— Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἔτων ἡ διοίκησις τοῦ Κράτους αὐτῶν διενεργεῖτο ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Ξένων.

— Πᾶσαι αἱ ἐπιχειρήσεις, τὰ μεγάλα ἔργα, οἱ σιδηρόδρομοι, αἱ Προκυμαῖαι, αἱ Τράπεζαι, ἡ Ναυτιλία αἱ Ἐταιρίαι ἀνήκουσιν εἰς Ἑλληνας καὶ Εὐρωπαίους.

— Πάντα τὰ ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα, τὰ τεμένη, τὰ ἀνάκτορα τὰ ἐκπαιδευτήρια, οἱ στρατῶνες, τὰ νοσοκομεῖα, ἐγένοντο ὑπὸ ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων. Ἐκ δὲ τῶν Τούρκων οἱ μὲν γινώσκοντες ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν γίνονται ὑπάλληλοι ἢ στρατιωτικοί, οἱ ἔχοντες περιουσίαν τινὰ διασπαθῶσι τὸν χρόνον αὐτῶν ἐν ὀκνηρίᾳ καὶ πάσῃ κακίᾳ καὶ διαφθορᾷ, ὁ δὲ λαὸς ταλαιπωρεῖται διηγεκῶς ἐν ἐσχάτῃ ἀθλιότητι καὶ πανεσχάτῃ κακοδαιμονίᾳ.

Ἄλλ' εἰς τοῦτο ἤδη περιελθόντος τοῦ λόγου εὐκαιρόν ἐστι, ἵνα ἔχωμεν πλήρη καὶ σαφῆ εἰκόνα τοῦ πράγματος, νὰ μάθωμεν τί

φρονοῦσι καὶ οἱ Τούρκοι περὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τί σκέπτονται οὗτοι περὶ ἑαυτῶν.

Καὶ τί μὲν φρονοῦσι περὶ τῶν Ἑλλήνων οἱ Τούρκοι, τὸ ἐξεδήλωσε παραστατικώτατα ὁ βουλευτὴς Γκιουμουλζίνης Ριζᾶ Τεβφῆκ, ὅστις ὀμιλῶν πρὸ ξένων δημοσιογράφων, τῷ 1915, εἶπε τὰ ἑξῆς ἀξιωμακτικῶς.

«**Ἐάν ποτε ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκδιωχθῶσιν ἐντὸς 24 ὥρῶν οἱ Ἕλληνες ἐκ Τουρκίας, ἢ Τουρκία θ' ἀπέθνησκεν ἐντὸς 48 ὥρῶν. Τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον εἶναι τὸ δευγόνον τοῦ Τουρκικοῦ ὀργανισμοῦ.**»

Καὶ ταῦτα μὲν φρονοῦσι περὶ Ἑλλήνων, τί δὲ φρονοῦσι περὶ ἑαυτῶν καταδεικνύει παραστατικώτατα ἡ ἑξῆς παροιμία ἢ ἀπαγορευτὴ τῆς Τουρκίας ἀντηχοῦσα καὶ παρὰ πάντων τῶν Τούρκων μικρῶν καὶ μεγάλων γνωστὴ. «**Ἄλ τουρπου, βουρ Τουρκέ, κίνε γιαζήκ Τουρπέ**» ἤτοι «**Πάρ' τὸ ξαπᾶνι καὶ κτύπα τὸν Τούρκον, μὰ πάλι κρῖμα τὸ ξαπᾶνι !!!**»

Συγκρίνατε ἤδη, Κύριοι, τὸν Ἕλληνα, ὅστις ἐν ἐπιγνώσει τῆς τε ἰδίας ἀτομικῆς ἀξίας καὶ τῆς προγονικῆς μεγαλειότητος θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀνώτερον οὐ μόνον πάντων ἀνδρῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου οἰουδῆποτε, συγκρίνατε αὐτὸν λέγω πρὸς τὸν Τούρκον, ὅστις ἐν ἐπιγνώσει τῆς κατὰ πᾶσαν σχέσιν ἀθλιότητός του θεωρεῖ ἑαυτὸν κατώτερον μιᾶς ραφανίδος !!

Τοιοῦτοι λσίποδ ὄντες κατὰ γενικὴν καὶ ἰδίαν αὐτῶν ὁμολογίαν οἱ Τούρκοι δικαιοῦνται νὰ ἄρχωσιν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ μόνον διότι εἶναι *δηθεν* διπλάσιοι τῶν Ἑλλήνων ;

Ἄλλὰ διὰ τίνα λοιπὸν λόγον ἄρχουσιν οἱ Ἴταλοι ἐν Τριπολίτιδι καὶ οἱ Γάλλοι ἐν Μαδαγασκάρῃ ; Διότι εἶναι οἱ *κρείττονες* κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη. Ἄρα, κατὰ τὴν αὐτὴν λογικὴν οἱ Ἕλληνες δικαιοῦνται νὰ ἄρχωσιν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, διότι εἶναι οἱ *κρείττονες*. Ἐὰν δὲ οἱ Ἴταλοι ἄρχωσιν ἐν Τριπολίτιδι, ἤτις οὐδέποτε ὑπῆρξε Ἰταλικὴ, καὶ οἱ Γάλλοι ἐν Μαδαγασκάρῃ, ἤτις οὐδέποτε ὑπῆρξε Γαλλικὴ, μόνον διότι εἶναι οἱ *κρείττονες*, κατὰ τὴν αὐτὴν μὲν λογικὴν κατὰ μείζονα δὲ λόγον οἱ Ἕλληνες δικαιοῦνται νὰ ἄρχωσιν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ οὐ μόνον διότι εἶναι οἱ *κρείττονες*, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ χώρα ὑπῆρξε πάντοτε Ἑλληνικὴ.

Ἐν τέλει δέ, ἐὰν τὸ Μικρασιατικὸν πρόβλημα εἶναι τόσον δυσχερές, ὥστε οὔτε διὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Δικαίου, οὔτε διὰ τῶν συλλογισμῶν τῆς Δογικῆς δύναται νὰ λυθῆ, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς βίας τῆς Πλειοψηφίας, δυνάμεθα νὰ διακηρύξωμεν εὐθαρσῶς ὅτι καὶ ἡ πλειοψηφία εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν, ὅτι ἐπομένως καὶ πάλιν δικαιοῦμεθα νὰ ἄρχωμεν, διότι πλειοψηφοῦμεν.

Κύριοι,

Ἡ γνώμη ὅτι οἱ Τούρκοι πλειοψηφοῦσιν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ εἶναι ἀπολύτως πεπλανημένη· ἡ δὴθεν πλειοψηφία τῶν Τούρκων ἀποτελεῖ λεοντήν, ἣν ὁ ἄνεμος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς εὐκόλως θὰ ἀφαρπάσῃ ἀποκαλύπτων τοὺς Τούρκους καὶ εἰς ἀριθμὸν τοιούτους, ὅποιοι εἶναι ὄντως καὶ ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς Κράτος.

Πρὶν προβῶ περαιτέρω, ὀφείλω νὰ δηλώσω ὅτι τὰς διαβεβαιώσεις μου ἐν τῇ προκειμένῃ συζητήσῃ στηρίζω οὐχὶ ἐπὶ ἰδίων σκέψεων ἢ πληροφοριῶν, οὔτε ἐπὶ τῆς γνώμης Ἑλλήνων συγγραφέων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν μαρτυριῶν ξένων συγγραφέων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ V. Cuinet, ἐκ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας καὶ γράψαντα ὑπὸ πνεῦμα ἀπολύτως εὐμενὲς ὑπὲρ τῶν Τούρκων. Τοῦ Reclus τοῦ παγκοσμίου φήμης καὶ κύρους Γεωγράφου, ἐπισκεψαμένου τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ μελετήσαντος ταύτην καὶ γράψαντος ἄνευ προκαταλήψεως τινος. Τοῦ Taylor τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας τοῦ Λονδίνου, καὶ ἄλλων πολλῶν ξένων συγγραφέων, οἵτινες οὐδὲν ἔχον συμφέρον νὰ κρύψωσι ἢ νὰ ἀλλοιώσωσι τὴν ἀλήθειαν, κατ' ἀκολουθίαν αἱ δὲ διαβεβαιώσεις αὐτῶν εἶναι ἄξια πάσης προσοχῆς καὶ πάσης πίστεως. Οἱ βουλόμενοι ἔξ ἡμῶν δύναται νὰ ἐξελέγξωσι τὴν ἀκρίβειαν τῶν λόγων μου ἐκ τῶν προκειμένων βιβλίων.

Πάντες οἱ περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀσχοληθέντες διακρίνουσιν ἐν ταῖς στατιστικαῖς αὐτῶν Τούρκους, Ἑλληνας, Ἀρμενίους, Ἰσραηλίτας καὶ Εὐρωπαίους. Ἀναλύοντες ὅμως περαιτέρω τὸν ἀριθμὸν τῶν Τούρκων ὁμολογοῦσιν ὅτι ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτων περιλαμβάνονται καὶ Πέρσαι, καὶ Κοῦρδοι, καὶ Ἀθίγγανοι, καὶ Κιρκάσιοι, καὶ Ἀραβες, καὶ Λαζοὶ, καὶ Ἀλβανοί, καὶ Κρητες, καὶ Γεωργιανοί, καὶ ἄλλοι. Περιγράφοντες δὲ τὰ ἴθιη

καὶ ἔθιμα, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν φυλῶν τούτων ὁμολογοῦσιν ἀφελέστατα ὅτι κατ' ὅλα τὰ γνωρίσματα ταῦτα αἱ φυλαὶ αὗται μεγάλως διαφέρουσι τῶν Τούρκων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ βεβαιοῦσι καὶ τοῦτο ὅτι πολλαὶ τῶν φυλῶν τούτων, ἂν μὴ πᾶσαι, μισοῦσι τοὺς Τούρκους, ὅτι ἐπαναστατοῦσι κατ' αὐτῶν συχνάκις καὶ ὅτι οἱ Τούρκοι σφάζουσιν αὐτοὺς προθύμως εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ εὐκαιρίαν. Τούτων οὕτως ἐχόντων, αἱ φυλαὶ αὗται δὲν ἀνήκουσι προφανῶς εἰς τὸ Ἔθνος τῶν Τούρκων.

Καὶ ὅτι μὲν οἱ Πέρσαι, οἱ Ἀθίγγανοι, οἱ Ἀλβανοί, οἱ Κρητες, οἱ Ἀραβες δὲν εἶναι Τούρκοι, τοῦτο εἶναι προφανέστατον.

Οἱ δὲ **Κιρκάσιοι** κατὰ μὲν τὸν Reclus (Asie Mineure σελ. 552) «δὲν εἶναι Τούρκοι, ἔχουσι δὲ ἰδίαν γλῶσσαν καὶ ἰδίαν θρησκείαν», κατὰ δὲ τὸν V. Cuinet (Turquie d'Asie tom. Δ' σελ. 308, τόμος Γ' σελ. 351) «πρέπει νὰ διακριθῶσι τελείως τῶν Τούρκων» ἢ «μεθ' ὧν συμβίωσις ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὸν ἀδύνατος». Οἱ Κιρκάσιοι μετηνάστευσαν ἐκ Καυκάσου, πολλοὶ δὲ τούτων τιμῶσι τὸν Σταυρόν, τὴν Θεομήτορα, τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, ἰδίᾳ δὲ τὸν Ἅγιον Γεώργιον. Οὐδέποτε ἔρχονται εἰς εἴηξιν πρὸς τοὺς Ἑλληνας, ἀλλὰ συχνάκις μάχονται πρὸς τοὺς Τούρκους, οὓς καὶ μισοῦσι. Καὶ πρό τινος δὲ ὁ Κιρκάσιος Ἀγζαβούρ ἐμάχετο μετὰ τῶν ὁμοφύλων του κατὰ τοῦ Κεμάλ. Οἱ Κιρκάσιοι ἄρα δὲν εἶναι Τούρκοι.

— Οἱ δὲ **Λαζοὶ** κατὰ τὸν V. Cuinet (τόμ. Α'. σελ. 11 καὶ 121) «εἶναι ἀναμφισβητήτως Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, διότι οἱ μὲν ἐν τῷ Νομῷ Ἀγκύρας Λαζοὶ εἶναι Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι, οἱ δὲ ἀνὰ τὸν Πόντον διασφύζουσι πολλὰ Χριστιανικὰ ἔθιμα καὶ προσεύχονται ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν Χριστιανῶν» κατὰ δὲ τὸν Reclus «ἡ γλῶσσα καὶ ἡ θρησκεία τῶν Λαζῶν εἶναι μῆγμα Ἑλληνοτουρκικόν». Κατὰ δὲ τὸν Mathieu (La Turquie et ses peuples τόμ. β'. σελ. 22) «οἱ Λαζοὶ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι πρὸς τοὺς Τούρκους». Οἱ Λαζοὶ μισοῦνται σφόδρα ὑπὸ τῶν Τούρκων, συνήθης δὲ παρὰ τοῖς Τούρκοις ἡ φράσις: «*Ἰνσανὶν φενασί Δάζ*», ἴητοι ὁ χειριστὸς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ Λαζός. Οἱ Λαζοὶ ἄρα δὲν εἶναι Τούρκοι.

— Οἱ δὲ **Γεωργιανοὶ** κατὰ τὸν V. Cuinet (l. c. τόμ. Α'. σελ. 112) ἀπεχθάνονται τοὺς Τούρκους εἰς τὴν διαπασῶν, ἡ δὲ

ἀπέχθεια αὕτη εἶναι ἀμοιβαία. Οἱ Γεωργιανοὶ νηστεύουσι τὴν Παρασκευὴν, τελοῦσι παρακλήσεις ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς Ἐκκλησίαις ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν αὐτῶν. «*Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν Χριστιανισμόν ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ, ὡς ἐπανῆλθον εἰς αὐτὸν οἱ δρόφυλοι αὐτῶν τῆς Ρωσσίας, εὐθύς ὡς κατεκτήθη ἡ χώρα αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ρώσσιων.*» Ταῦτα γράφει ὁ Mathieu (l. c. τόμ. Β'. σελ. 389). Οἱ Γεωργιανοὶ ἄρα δὲν εἶναι Τοῦρκοι.

— Οἱ δὲ **Κοῦρδοι** ἀποτελοῦσιν, ὡς γνωστόν, ἴδιον Ἔθνος βδελύττονται τοὺς Τούρκους· διετελοῦν ἀνεξάρτητοι μέχρι τοῦ 1870, ὅτε μετὰ μακροῦς καὶ αἰματηροτάτους ἀγῶνας κατανικηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀξβδίτ πασᾶ ὑπετάγησαν, ἀλλ' οὐχὶ πάντες, διότι πολλοὶ τούτων διασφύζουσιν ἔτι καὶ νῦν τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν οἰκοῦντες τὴν πρὸς τὰ Ν. Δ. τῆς Θεοδοσιουπόλεως (Ἐρζερούμ) χώραν, ἡ δὲ Τουρκικὴ Κυβέρνησις πρὸς εἰσπραξίν τῶν φόρων ἀναγκάζεται νὰ μετέρχεται βίαν (V. Cuinet l. c. τόμ. Β', σελ. 7, 640, 766). Ἡ γλῶσσα καὶ ἡ θρησκεία τῶν Κοῦρδων εἶναι τελείως διάφορος τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας τῶν Τούρκων. (V. Cuinet, τόμ. Α'. σελ. 252.— Reclus, l. c. σελ. 342, 347). Ὁ ἀριθμὸς τῶν Κοῦρδων περιωρίσθη μεγάλως διὰ τῶν ἀνηλεῶν σφαγῶν αἱ ἐπέστησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων (Berard l. c. σελ. 23, 25). Οἱ Κοῦρδοι ἄρα δὲν εἶναι Τοῦρκοι, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τε καταμαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι μελετᾶται ἡ ἰδρυσις ἰδίου ἀνεξαρτήτου Κράτους τῶν Κοῦρδων.

Τοιαῦτα λοιπὸν ὄντα τὰ ἔθνη ταῦτα, οὐδεμία λογικὴ ἐπιτρέπει νὰ περιληφθῶσιν ἐν ταῖς στατιστικαῖς ὡς Τοῦρκοι· ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν συλλήβδην καὶ κατὰ τοὺς μετριοτάτους ὑπολογισμοὺς ἀνέρχεται εἰς 905 χιλιάδας. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀφαιρούμενος ἀπὸ τῶν 5.000.000 τῶν Τούρκων ὑποβιβάζει τοῦτον εἰς 4.100.000.

Ἄλλ' εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον περιλαμβάνονται καὶ ἄλλαι τινὲς φυλαὶ, πολὺ μᾶλλον ἢ αἱ προηγούμεναι ἀφιστάμεναι τῶν Τούρκων· περὶ δὲ τῶν φυλῶν τούτων θ' ἀσχοληθῶμεν ἐκτενέστερον, διότι πάντες οἱ συγγραφεῖς ἀνεξαιρέτως διακηρύττουσιν ὅτι αἱ φυλαὶ αὗται οὐ μόνον δὲν εἶναι Τοῦρκοι, ἀλλ' εἶναι Χριστιανοὶ κρυπτόμενοι.

Αἱ φυλαὶ δ' αὗται εἰσιν οἱ **Γιουρῶκοι**, εἰς οὓς ὑπάγονται οἱ

Ταχτασηδες, οἱ Τσεπνηδες, οἱ Τσομακλήδες, καὶ οἱ Σάννοι· οἱ Μεσοχαλδῖνοι καὶ οἱ **Κιζιλιμπάσηδες**.

Καὶ περὶ μὲν τῶν **Γιουρῶκων** ὁ V. Cuinet γράφει ἐπὶ λέξει τάδε:

«*Οἱ Γιουρῶκοι καίτοι φέροντες ὄνομα Τουρκικόν, δὲν εἶναι ὅμως τοιοῦτοι κατὰ τὴν θρησκείαν· ἐλαχίστην δὲ τρέφοντες συμπάθειαν πρὸς τοὺς Τούρκους διάκεινται τὸναντίον λίαν εὐμενῶς πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Οἱ Τοῦρκοι μισοῦσι τοὺς Γιουρῶκους, ἰδίᾳ δὲ τοὺς Ταχτασηδες βαθύτατα*» (V. Cuinet l. c. τόμ. Β' σελ. 9 καὶ τόμ. Γ' σελ. 352).— Ὁ δὲ περιηγητὴς Perrot γράφει ὅτι «*αἱ γυναῖκες τῶν Γιουρῶκων ὁμοιάζουσι καταληκτικῶς πρὸς τὰς ποιμενίδας αἱ συνήνησα ἐπὶ τῶν ὄρεων τῆς Ἑλλάδος*». (Souvenirs d'Asie Mineure, σελ. 154).— Ὁ δὲ Saint Martin γράφει ὅτι «*ἀθλιότης καὶ ρυπαρία δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Γιουρῶκοις, ὡς παρὰ τοῖς Τούρκοις· ἐνδύονται μετὰ κομψότητος καὶ φιλοκαλίας. Οἱ Γιουρῶκοι δὲν εἶναι Τοῦρκοι, διότι οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι πρὸς τοὺτους· ἡ οἰκειότης αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἶναι ἀξιοσημείωτος, ἡ δὲ πρὸς τοὺς Τούρκους ἀπέχθεια ἐμφανής*» (Description d'Asie Mineure σελ. 153, 190 καὶ ἄλλ.).— *Οἱ Γιουρῶκοι μέχρι [τοῦ 1865 δὲν ἐστρατεύοντο* (Reclus l. c. σελ. 538.— Tour du monde 1864, σελ. 254) ὡς δὲν ἐστρατεύοντο καὶ οἱ Ἕλληνες μέχρι τοῦ 1908.

Οἱ Γιουρῶκοι κατοικοῦσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ὄρη τῶν Νομῶν Προύσης καὶ Σμύρνης· ἐπεσκέψαντο δ' αὐτοὺς πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἔμποροι, διδάσκαλοι, ἰατροὶ καὶ ἐσχημάθησαν πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐσχημάτισαν πάντες τὴν στερεὰν πεποίθησιν ὅτι οἱ Γιουρῶκοι εἶναι Χριστιανοὶ κρυπτόμενοι:

διότι φιλοξενοῦσι μετὰ χαρᾶς ἀνιποκρίτου τοὺς Ἕλληνας, οὐδέποτε ὅμως τοὺς Τούρκους· διότι αἱ γυναῖκες αὐτῶν φεύγουσι τοὺς Τούρκους καὶ καλύπτονται πρὸ αὐτῶν·

διότι παρὰ πολλαῖς οἰκογενεῖαις Γιουρῶκων διαφυλάττονται μετ' εὐλαβείας εἰκόνες ἁγίων παλαιᾶ·

διότι οἱ Γιουρῶκοι οὔτε εἰς Τουρκικὰ τεμένη προσεύχονται,

οὔτε εἰς Τουρκικὰ δικαστήρια καταφεύγουσι, τῶν διαφορῶν αὐτῶν λυομένων ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν·

διότι οἱ Γιουροῦκοι ἀποφεύγουσι τὴν πολυγαμίαν καὶ οὐδέποτε συνάπτουσι γάμους μετὰ Τούρκων·

διότι τεμαχίζοντες τὸν ἄρτον αὐτῶν σημειοῦσιν ἐπ' αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ·

διότι σπαργανοῦντες τὰ τέκνα αὐτῶν σημειοῦσιν ἐπ' αὐτῶν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ·

διότι ἐν περιπτώσει νόσου ἀποστέλλουσι κηρὸν καὶ ἔλαιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ πλησιεστέρου Ἑλληνικοῦ χωρίου καὶ ζητοῦντες λαμβάνουσιν ἡγιασμένον ὕδωρ δι' οὗ ραίνουσι τὸν πάσχοντα·
διότι συναντῶντες ὀπουδήποτε Ἑλληνα ἱερέα, σπεύδοντες ἀσπάζονται εὐλαβῶς τὴν χεῖρα αὐτοῦ·

διότι προσέρχονται εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ παρακολουθοῦσι μετὰ κατανύξεως τὴν ἱεροτελεσίαν, καίπερ μὴ κατανοοῦντες αὐτήν, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς μεγάλας τῆς Χριστιανοσύνης ἑορτάς·

διότι γίνονται Ἀνάδοχοι, καταβάλλοντες τὰς δαπάνας καὶ ἀναδεχόμενοι διὰ Χριστιανοῦ, ὃν ἀμείβουσι, τὰ τέκνα τῶν Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν μεθ' ὧν συνδέονται, προσδίδοντες αὐτοὶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου: Μαρία, Βασίλειος, Ἰωάννης κ.λ.π.

διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Πάσχα ἀποστέλλουσι δῶρα (τυρόν, βούτυρον) πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ πλησιεστέρου Ἑλληνικοῦ χωρίου καὶ ζητοῦντες λαμβάνουσι παρ' αὐτοῦ τόσα ἡγιασμένα ἔρυνθᾶ φᾶ, ὅσα καὶ αἱ ἀπαρτίζουσι τὸν συνοικισμὸν αὐτῶν οἰκογένειαι·

διότι οὔτε τὸ **ραμαζάνιον** (νηστείαν) τῶν Τούρκων, οὔτε τὸ **μπαϊράμιον** (πάσχα) αὐτῶν οὐδέποτε τηροῦσι.

Ἐὰν δὲ μὴ ἀρκῶσι πάντα ταῦτα ὅπως πείσωσι καὶ τὸν δυσπιστώτατον, ἰδοὺ δύο εἶ τι ἀποδείξεις ἀπολύτως πειστικάι.

Πολλὰ τῶν χωρίων τῶν Γιουροῦκων καλοῦνται **Γιονάν-κιοῦ** ἧτοι Ἑλληνικὰ χωρία!

Οἱ Γιουροῦκοι τοὺς Τούρκους ἐν ταῖς συνομιλίαις αὐτῶν καλοῦσι **γιαπαντζή κιοπέκ**, ἧτοι σκύλλους ἐπήλυδας!!!

Ἄλλ' ἐὰν καὶ αὐταὶ μὴ ἀρκῶσιν, ἰδοὺ καὶ ἄλλαι, ἄλλης φύσεως ἀποδείξεις, ἐπιστημονικάι.

Εἵπομεν, Κύριοι, ἀρχόμενοι ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Μικρᾶς

Ἀσίας κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Τούρκων ἦτο ἀκραιφνῶς ἑλληνικός. Τούτου τεθέντος, οἱ νῦν κάτοικοι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρέπει νὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην ἢ Ἑλληνες, ἢ Τούρκοι, ἢ μετανάσται·

Ἄλλ' οἱ Γιουροῦκοι μετανάσται δὲν εἶναι·

Πρῶτον διότι ὁ V. Cuinet ὁμολογεῖ ὅτι οἱ Γιουροῦκοι ὑπῆρχον ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ πρὸ τῶν Τούρκων καὶ πρὸ τῶν Σελτζουκιδῶν (l. c. σελ. 348)· ἀλλὰ πρὸ τούτων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ δὲν ὑπῆρχον ἢ Ἑλληνες μόνον Χριστιανοί.

Δεύτερον διότι, ἐὰν οἱ Γιουροῦκοι ἦσαν μετανάσται, ἔπρεπε νὰ εἶναι γνωστὴ ἡ χώρα ἐξ ἧς μετηνάστευσαν, ἀλλὰ χώρα τοιαύτη δὲν εἶναι γνωστὴ.

Τρίτον διότι, ἐὰν οἱ Γιουροῦκοι ἦσαν μετανάσται ἔπρεπε νὰ φέρωσι τὸ ἐθνικὸν ἢ φυλετικὸν αὐτῶν ὄνομα, ὡς οἱ Ἀλβανοί, οἱ Πέρσαι, οἱ Βόσνιοι, οἱ Κρηῖτες, οἱ Κιρκάσιοι κ.λπ. Ἄλλ' οἱ Γιουροῦκοι δὲν φέρουσιν ἐθνικὸν ὄνομα, καλοῦνται ἀπλῶς **Γιουρούκ**, ἧτοι οἱ βαδίζοντες, οἱ πλάνητες, διότι μεταβαίνουσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον·

Τέταρτον διότι, τῶν ἀσυγκρίτως ὀλιγαριθμοτέρων ἄλλων μεταναστῶν, Κρητῶν, Βοσνίων, Κιρκασίων, Κούρδων κ.λπ. εἶναι γνωστὸς ἀκριβῶς ὁ χρόνος τῆς μεταναστεύσεως, κατὰ μείζονα λόγον ἔπρεπε νὰ εἶναι γνωστὸς καὶ ὁ χρόνος τῆς μεταναστεύσεως τῶν Γιουρούκων, οἵτινες εἶναι πολυαριθμότατοι· ἀλλὰ χρόνος τοιοῦτος δὲν εἶνε γνωστός.

Πέμπτον διότι, ἐὰν οἱ Γιουροῦκοι ἦσαν μετανάσται, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἀλλαχοῦ Γιουροῦκοι, ὡς ὑπάρχουσιν Ἀλβανοὶ ἐν Ἀλβανίᾳ, Κρηῖτες ἐν Κρήτῃ, Γεωργιανοὶ ἐν Γεωργίᾳ κ.λπ. Γιουρούκων ὅμως οὐδεὶς, ἀπολύτως οὐδεὶς ὑπάρχει οὔτε ἀλλαχοῦ πού τῆς Γῆς, οὔτε καὶ ἐν ἄλλῳ τινὶ σημείῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ Γιουροῦκοι ὑπάρχουσιν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῶν ὁρέων τῶν Νομῶν Σμύρνης καὶ Προύσης, οὐδαμοῦ ἄλλοῦ.

Ἐκ τούτων πάντων ἀβιάστως, φρονοῦμεν, ἐξάγεται ὅτι οἱ Γιουροῦκοι δὲν εἶναι μετανάσται, ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶναι οὔτε Τούρκοι, ὡς πλέον ἢ ἐπαρκῶς ἀπεδείξαμεν, ἔπεται κατ' ἀνάγκην ἀνατίρηται ὅτι εἶναι Ἑλληνες, ὅτι εἶναι Χριστιανοί.

Ναί, εἶναι λείψανα τῶν ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων τῆς Αἰολίδος, τῆς Ἰωνίας, τῆς Λυκίας, οἵτινες φεύγοντες τὴν σφαγὴν καὶ τὸν ἐξισλαμισμὸν κατέφυγον εἰς τὰ δύσβατα ὄρη τῆς Προύσης

καὶ τῆς Σμύρνης καὶ ἐκεῖ ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς ἐν τρομοκρατίᾳ καὶ ἀπομονώσει διαβιώσαντες ἀπέβαλον βαθμηδὸν καὶ γλώσσαν καὶ τύπους θρησκευτικούς, διέσωσαν ὅμως ἀταβιστικῶς τὴν ἀγάπην, τὴν οἰκειότητα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς ὁμοφύλους αὐτῶν Ἕλληνας, τὸ μῖσος δὲ καὶ τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ἐπιδρομεῖς τυράννους.

Οὐδεμίαν ἔχομεν, ἡμεῖς τοῦλάχιστον, ἀμφιβολίαν ὅτι οἱ Γιουρούκοι ἅμα ὡς πεισθῶσιν ὅτι ἐξέλειπεν ὁ ἀπὸ τῶν Τούρκων κίνδυνος ὀριστικῶς, θὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς Πατρίδος διὰ καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως. Οὐδεὶς ὅμως ἐντιμος, οὐδεὶς λογικός, οὐδεὶς καλῆς πίστεως ἄνθρωπος ἂν μὴ ἀναμένη ποτὲ ὅτι ὁ Γιουρούκος ἐξεταζόμενος ὑπὸ ἐξεταστικῆς τινας ἐπιτροπείας, οἰασθήποτε, θὰ ὁμολογήσῃ τί αἰσθάνεται, τί ποθεῖ, τί εὐχεται. Τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον, διότι ὁ Γιουρούκος γινώσκει ἐκ μακρᾶς πείρας καὶ πικρᾶς τί ἀναμένει αὐτὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἐπιτροπείας, ἐὰν τολμήσῃ πρὸ ταύτης νὰ ἀποκαλέσῃ τὸν Τούρκον **γιαπαντζή-κιοπέκ**, ἦτοι ξένον σκύλλον. Ἄλλ' ἀπελευθερώσατε αὐτοὺς, ἀπομακρύνετε διὰ παντὸς τὸ Τουρκικὸν φάσγανον ἀπὸ τοῦ τραχήλου αὐτῶν καὶ τότε θὰ πεισθῆτε πάντες περὶ τῆς φυλετικῆς τῶν Γιουρούκων ὑποστάσεως.

Ἐπέμεινα, Κύριοι, διὰ μακρῶν περὶ τῶν Γιουρούκων διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οἱ ἐν ταῖς στατιστικαῖς τῶν δύο βιλαετιῶν Σμύρνης καὶ Προύσης ἀναγραφόμενοι Τούρκοι εἶναι κατὰ τὰ 3)4 Γιουρούκοι, εὐκόλως δ' ἐννοεῖτε ὅποιαν πανωλεθρίαν ὑφίσταται ἡ στατιστικὴ αὐτῶν, ἐὰν ἀπὸ ταύτης ἀφαιρέσητε τὸν ἀριθμὸν τῶν Γιουρούκων, ὅστις κατὰ τὸν Reclus, τὸν Perrot καὶ ἄλλους ὑπερβαίνει τὸ 1,300,000.

Περὶ δὲ τῶν **Μεσογαλιῶν** εἰς οὓς ὑπάγονται οἱ Ὀφληδες, οἱ Κρωμαῖοι, οἱ Θονιαλήδες, καὶ οἱ Σταυριῶται, ὁ πολὺς Reclus γράφει ὅτι: «τὴν μὲν ἡμέραν ἐμφανίζονται ὡς Τούρκοι καὶ μεταβαίνουν εἰς τὰ Τουρκικὰ τεμένη, τὴν δ' ἐσπέραν ἀποσυρρόμενοι προσεύχονται ὡς Χριστιανοί». (l. c. σελ. 340). Εἰδικώτερον δὲ

Οἱ μὲν Ὀφληδες, ἦτοι οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Ὀφιν ποταμὸν χώρας, ὁμιλοῦσιν ἀπταιστῶς καὶ γενικῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς δὲ τὰς παρ' αὐτοῖς ἐν χερσὶ ὀλίγας Τουρ-

κικὰς λέξεις προσδίδουσι κατάληξιν Ἑλληνικὴν. Οἱ Ὀφληδες ἐξισλαμίσθησαν βίᾳ τῷ 1690, σφαγέντων τῶν μὴ ὑποκυψάντων εἰς τὴν βίαν· ἀλλ' ὁ ἐξισλαμισμὸς αὐτῶν ἦτο καὶ εἶναι φαινομενικός, διότι ἔκτοτε πολλάκις οὗτοι ἐξηγέρθησαν, ὅπως ἐπιτύχωσι τὴν ἀναγνώρισίν των ὡς χριστιανῶν καὶ τελευταῖον τῷ 1877, ὅτε ὄντως 150 οἰκογένειαι αὐτῶν διὰ πολλῶν ἐνεργειῶν καὶ γενναιοτάτων δωροδοκιῶν κατώρθωσαν ν' ἀναγνωρισθῶσι. Τὰ χωρία τῶν Ὀφληδων φέρουσι πάντα ἀνεξαίρετως χαριτωμένα Ἑλληνικὰ ὀνόματα ὡς: Ἀληθινός, Ξένος, Χωλός, Ἐρατεινός, Ὑψηλὴ ἔκ τῆς κώμης δὲ ταύτης, τῆς Ὑψηλῆς, κατὰγεται ἡ μεγάλη ἐθνικὴ οἰκογένεια τῶν Ὑψηλάντων. (Τριανταφυλλίδου, Ποντικά σελ. 33 καὶ 34.—Δέφνερ, «Ἐστία» 1877 σελ. 547.—Δέφνερ καὶ Παρχαρίδου. Οὐσιαστικὰ τῆς διαλέκτου τοῦ Ὀφeos. Πρακτικὰ φιλολ. Σελ. Κωνσταντινουπόλεως 1877).

Οἱ δὲ **Θονιαλήδες**, ἦτοι οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὰ **Θόανα** χώρας ἐξισλαμίσθησαν καὶ οὗτοι ὁμαδικῶς πρὸ 230 περίπου ἐτῶν ὁμιλοῦσι πάντες τὴν Ἑλληνικὴν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν φέρουσι ὄνομα Ἑλληνικόν: Ἰωάννης, Ἀλέξανδρος, Θεμιστοκλῆς, ἀποδημοῦντες δὲ προσλαμβάνουσι τὸ πρῶτον τυχὸν Τουρκικὸν ὄνομα: Ἀχμέτ, Μουσταφᾶ κλπ. Αἱ γυναῖκες καὶ θυγατέρες αὐτῶν, εἰς οὐδεμίαν ἐρχόμενοι πρὸς τοὺς Τούρκους ἐπικοινωνίαν, ἀγνοοῦσι τελείως τὴν Τουρκικὴν γλῶσσαν. Τὰ χωρία τῶν Θονιαλήδων φέρουσι πάντα ἀνεξαίρετως Ἑλληνικὰ ὀνόματα, ὡς Ἡμέρα, Μεσοπλάγι, Λεβάδεια κλπ. (Τριανταφυλλίδου, Ποντικά, σελ. 85 καὶ Φυγάδες σελ. 93).

Περὶ τῶν Ὀφληδων καὶ Θονιαλήδων ὁ καθηγητὴς κ. Π. Καρολίδης γράφει ὅτι «διασφύζουσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικὴν φιλομάθειαν καὶ εὐφυΐαν, τὴν Ἑλληνικὴν φιλοκαλίαν» (Π. Καρολίδου. Περὶ ἐθνικῆς καταγωγῆς τῶν ὀρθοδ. χριστιανῶν Συρίας καὶ Παλαιστίνης σελ. 395).

Περὶ δὲ τῶν **Κρωμαίων**, τῶν κατοίκων τῆς περὶ τὴν Κρώμαν χώρας, ὁ Cuinet ὁμολογεῖ σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως: «οὗτοι εἶναι Ἕλληνες, φαινομενικῶς μόνον ἐξισλαμισθέντες» (l. c. τόμ. Α', σελ. 12). Πολλὰ δὲ οἰκογένειαι Κρωμαίων καὶ **Σταυριωτῶν** ἀνεγνωρίσθησαν ὡς Χριστιανοὶ πρὸ 15 μόλις ἐτῶν. Περὶ τῶν Κρωμαίων δὲ τούτων καὶ Σταυριωτῶν εἶναι γνωστὸν καὶ τοῦτο ὅτι

δασάκις ἀπέθνησκέ τις ἐξ αὐτῶν, ὁ θάνατος ἐτιρεῖτο μυστικός ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτοῖς διατρίβοντος καὶ βία ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἐπιβαλλομένου αὐτοῖς Χότζα. Τὴν δ' ἡμέραν τῆς κηδείας, καθ' ὃν χρόνον παρέθετόν τινες ἐξ αὐτῶν γεῦμα εἰς τὸν Χότζαν ἔξω καὶ μακρὰν τοῦ χωρίου, ἐγίνετο ἡ κηδεία, μεταπεμπομένου ἱερέως ἐκ τοῦ πλησιεστάτου Ἑλληνικοῦ χωρίου. Ὁ δὲ ἀγαθὸς Χότζας ἐξίστατο καὶ ἠπόρει, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῷ χωρίῳ διαμονῆς του οὐδένα ἐλήθευσε. τὴν δ' ἔλλειψιν θανάτων ἀπέδιδεν εἰς τὸ εὐκραές καὶ ὑγιεινὸν τοῦ κλίματος !! (Τριανταφυλλίδου, Ποντικά, σελ. 90).

Περὶ δὲ τῶν **Κιζιλιμπάσηδων** τέλος ὁ μὲν Ἄγγλος Taylor γράφει ἐπὶ λέξει: «**Οἱ Κιζιλιμπάσηδες εἶναι Χριστιανοί, τελοῦντες ἐν τῷ φανερῷ τὰς ἱεροτελεστίας τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Μεταλήψεως**» (Journal of the Geographical Society London, 1868). Ὁ δὲ Reclus (l. c. σελ. 350) γράφει: «**Οἱ Κιζιλιμπάσηδες πίνουσι οἶνον, καὶ ἔχουσι ἴδιον θρησκευτικὸν ἀρχηγόν, οἱ δὲ Τούρκοι θεωροῦσιν αὐτοὺς ὡς Χριστιανούς**». Ὁ δὲ V. Cuinet (l. c. τόμ. Α' σελ. 619) γράφει: **Οἱ Κιζιλιμπάσηδες μισοῦσι τοὺς Τούρκους, ἀγαπῶσι τοὺνναντίον τοὺς Ἑλληνας, οὓς καὶ φιλοξενοῦσι μετὰ χαρᾶς. Αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἀποκρύπτονται ἀπὸ τῶν Τούρκων, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων δὲν περιτέμνονται. Ἔχουσιν ὀλόκληρον ἐν τῷ κρυπτῷ θρησκευτικὴν ἱεραρχίαν. Ὁ θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς ἐκάστης ὀμάδος, Δέδες καλούμενος, εὐλογεῖ κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας ἄρτον καὶ οἶνον καὶ διανέμει εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους, οἵτινες λαμβάνουσι ταῦτα μετ' ἐξαιρετικῆς εὐλαβείας καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς μὴ πέση τι χαμαί.** Καὶ ἐπιπροστίθησι (l. c. τόμ. Α' σελ. 254) «**οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι οἱ Κιζιλιμπάσηδες εἶναι Χριστιανοὶ προσποιούμενοι ὅτι εἶναι Τούρκοι.**»

Μὴ λησμονεῖτε, παρακαλῶ, Κύριοι, ὅτι ὁ ταῦτα γράφων Cuinet εἶναι ὑπάλληλος τῆς Τουρκίας, ἐκ τῶν ἀνωτάτων καὶ καὶ ἔγραψε τὸ περὶ Ἀσιατικῆς Τουρκίας ἔργον αὐτοῦ κατ' ἐντολήν τῆς Κυβερνήσεώς του.

Ὁ δὲ Perrot (Souvenirs d'un voyage en Asie Mineure σελ. 425, 427, 429) γράφει: «**οἱ Κιζιλιμπάσηδες τρέφουσι πρὸς τοὺς Τούρκους βαθυτάτην ἀποστρέφην, διάκεινται δὲ**

τοὺνναντίον λαν εὐμενῶς πρὸς τοὺς Ἑλληνας, οἱ δὲ Τούρκοι ἀποστρέφονται καὶ περιφρονοῦσιν αὐτοὺς καὶ δὲν τρώγουσι τροφήν παρασκευαζομένην ὑπ' αὐτῶν» ἐπιπροστίθησι δὲ ὁ Perrot τάδε: «**εἶναι βέβαιον ὅτι ὑπάρχει τι τὸ προσεγγίζον αὐτοὺς πρὸς τοὺς Ἑλληνας καὶ ἀποχωρίζον αὐτοὺς ριζικῶς (profondement) ἀπὸ τῶν Τούρκων**». Αὐτὸ λοιπὸν τό τι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ Ἐθνικότης αὐτῶν.— Οἱ Κιζιλιμπάσηδες δὲν περιτέμνονται, μέχρι δὲ τοῦ 1885 δὲν ἐστρατεύοντο, ὅπως καὶ οἱ Γιουρούκοι μέχρι τοῦ 1865, καὶ οἱ Ἑλληνες μέχρι τοῦ 1908. Οἱ Κιζιλιμπάσηδες δὲν εἶναι μετανάσται, διότι οὔτε ἡ χώρα ἐξ ἧς μετηνάστευσαν εἶναι γνωστή, οὔτε ὁ χρόνος τῆς μεταναστεύσεως αὐτῶν, οὔτε δὲ φέρουσιν ἐθνικὸν τι ὄνομα, ὅπως οἱ ἄλλοι λαοὶ καὶ μετανάσται, ἀλλὰ καλοῦνται ἀπλῶς **Κιζιλιμπάς**, ἢτοι **ἐρυθροκέφαλοι** καὶ κατοικοῦσι τὰς κλιτύς τοῦ **Κιζιλ-δὰγ** ἢτοι τοῦ **Ἐρυθροῦ ὄρους**, τοῦ **Ἐρυθίνου** ὄρους γνωστοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, ὅστις ἐν Ἰλιάδι (Β', 851) λέγει:

Ἄμφι τι Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ἔναιον
Κρώμναν τε Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοῦς Ἐρυθίνους!

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων ἐξάγεται τὸ ἐξῆς ἀναντίρρητον συμπέρασμα, ὅτι πᾶσαι αἱ φυλαὶ αὗται: οἱ Γιουρούκοι, οἱ Μεσογαλινοὶ καὶ οἱ Κιζιλιμπάσηδες οὐδὲν ἔχουσι τὸ κοινὸν πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ ὅτι ἐπομένως οὐχὶ ὀρθῶς ἀναγράφονται ἐν ταῖς στατιστικαῖς ὡς Τούρκοι. Ἐκ τοῦ κατακλισμοῦ δὲ τῶν ἀποδείξεων, αἱ προσηγάγομεν ὑμῖν σπεύδοντες, ἅτε τοῦ χρόνου μὴ ἐπιτρέποντος ἡμῖν εὐρυτέραν τοῦ θέματος ἡμῶν ἀνάπτυξιν, ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Γιουρούκοι, οἱ Μεσογαλινοὶ καὶ οἱ Κιζιλιμπάσηδες εἶναι Ἑλληνες Κρυπτοχριστιανοί!

Κύριοι,

Κρυπτοχριστιανοὶ ὑπῆρχον ἐν Κρήτῃ, οἱ καλούμενοι **Κουρμούληδες**, οἵτινες κατὰ τὴν μεγάλην ἡμῶν Ἐπανάστασιν ἀποτινάξαντες τὸ προσωπεῖον ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Τούρκων, μεταναστεύσαντες εἶτα, οἱ περιωθέντες, εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἄλλ' ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἐκρύπτοντο μέχρι τοῦ 1860, ὅτε καὶ

ἐφανερώθησαν, ὡς μεταξὺ ἄλλων τὸ χωρίον Βενὶ δλόκληρον τοῦ Μυλοποτάμου καὶ ἄλλα ἄλλα τοῦ τῆς νήσου.

Κρυπτοχριστιανοὶ ὑπῆρχον καὶ ἐν Κύπρῳ, οἱ καλούμενοι **Δινοβάμβακοι**, φανερωθέντες μετὰ τὴν κατοχὴν τῆς νήσου ὑπὸ τῶν Ἑγγλων.

Κρυπτοχριστιανοὶ πολυάριθμοι ὑπῆρχον καὶ ἐν τῇ περὶ τὸ Ἐλβασάν χώρα τῆς Ἀλβανίας, οἱ καλούμενοι **Σπαταράκ**, ὧν πολλοὶ κατελθόντες εἰς Ἀιτικὴν πρὸ τοῦ 1850, κατόπισαν τὸ χωρίον **Σπάτα**, οἱ δὲ παραμεινάντες ἐν Ἀλβανίᾳ ἐφανερώθησαν μετὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον.

Ἐφοῦ λοιπὸν Κρυπτοχριστιανοὶ ὑπῆρχον καὶ ἐν Ἀλβανίᾳ καὶ ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Κρήτῃ, ὀφείλομεν κατὰ μείζονα λόγον νὰ παραδεξώμεθα ὅτι τοιοῦτοι Χριστιανοὶ ὑπάρχουσι καὶ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς ἀριθμὸν δὲ κατ' ἀναλογίαν πολὺ μείζονα. Ἀπόδειξιν δὲ τούτου περιφανῆ παρέχουσιν ἡμῖν οὐ μόνον τὰ προεκτεθέντα ὑποκειμενικὰ καὶ ἀντικειμενικὰ γνωρίσματα τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος φυλῶν, οὐ μόνον αἱ μαρτυρίαι τῶν ξένων καὶ πολλοῦ λόγου ἀξίων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Τουρκία ἀνεγνώρισεν ἤδη πολλὰς ἑκατοντάδας οἰκογενειῶν Ὀφληδῶν, Σταιριωτῶν Θονιαλῆδων καὶ Κρωμναίων.

Ἄλλ' εἰάν ἐν τῇ διανοίᾳ τινὸς ἐξ ὑμῶν παραμένῃ εἰσέτι καὶ ἡ ἐλαχίστη περὶ τούτου ἀμφιβολία, τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην θὰ καταρτίσω διὰ τῆς μαρτυρίας ταύτης. Ὁ ἐν Λειψία πολὺς Καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας Κάρολος Dietrich ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ Grichentum Kleinasiens, σελ. 13, ἐκδοθέντι τῷ 1915 γράφει ἐπὶ λέξει :

— *Πολυάριθμοι εἰσιν αἱ κοινότητες ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, αἱ ἀπαριζόμεναι ὑπὸ τῶν κρυπτοχριστιανῶν, οἵτινες ἀναγνωρίζουσι μὲν τὸν Ἰσλαμισμόν καὶ λαλοῦσι τὴν τουρκικὴν διὰ λόγους πολιτικούς, ἀλλ' οἵτινες κρυφίως ἀνήκουσιν εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ διέσωσαν μέχρι τοῦδε τὸν ἑλληνικὸν αὐτῶν χαρακτήρα.*

Ἐλπίζω, Κύριοι, ὅτι αἱ πρὸ ὑμῶν προσκομισθεῖσαι ἀποδείξεις, ὑπερβαίνουσι πᾶν ὄριον εἰς πληθὺν καὶ πειστικότητα, φρονῶ δ' ὅτι εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ θέματός μου πιστεύετε ἤδη πάντες, οὐδεὶς δ' ἔστιν ὅστις οὐ.

Καὶ νῦν ὁπόσος ὁ ἀριθμὸς τῶν Κρυπτοχριστιανῶν τῆς Μικρᾷ Ἀσίας;

Κατὰ τὸν Reclus, τὸν V. Cuinet, τὸν Perrot, τὸν Martin καὶ ἄλλους ὁ ἀριθμὸς τούτων : Γιουρούκων, Μεσοχαλδηνῶν καὶ Κιζιλμπάσηδων συλλήβδην, ἀνέρχεται εἰς 1,935,000.

Ἐὰν νῦν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Τούρκων, ἦτοι ἀπὸ τὰ 4,100,000 βλέπομεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κυρίως Τούρκων, ἐν συνόλῃ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Ταύρου Μικρᾷ Ἀσίᾳ κατέρχεται εἰς 2,160,000, ἔναντι 6 καὶ πλέον ἑκατομμυρίων κατοίκων μὴ Τούρκων !..

Ποῦ νῦν ἡ λαμπρὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν Τούρκων περιβολή; Ἐὰν δὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων Κρυπτοχριστιανῶν προσθήσῃτε, ὡς ἐπιτάσσει ἀτέγκτως τὸ Δίκαιον καὶ ἡ Λογικὴ, εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων, τότε ὁ ἀριθμὸς ἡμῶν ἀνέρχεται εἰς 4,100,000. Ἐὰν δ' εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον προσθήσῃτε ὡς ἐπιβάλλει ἡ Ἱστορία καὶ ἡ Γεωγραφία, τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων τῶν Μικρασιατικῶν νήσων, ἀνερχόμενον εἰς 350 περίπου χιλιάδας καταλήγομεν εἰς τὸ ἕξῃς συμπέρασμα :

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀσίας, πλὴν τῶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τμήματος τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν τοῦ Νομοῦ Ἀδάνων, ἀνέρχονται εἰς 4.450,000, ἔναντι 2,100,000 Τούρκων !

Αὕτη εἶναι Κύριοι, ἡ ξηρά, ἡ γυνὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μικρᾷ Ἀσίας· δύνασθε δὲ νῦν νὰ προσβλέψῃτε, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς λεοντῆς, μειδιῶντες, πρὸς τὴν per mare et terra, terbi et orbi διατυμπανιζομένην πλειοψηφίαν τῶν Τούρκων.

Τὸ ἐξαγόμενον δὲ τοῦτο παρέχει ἡμῖν καὶ τὴν ἐρμηνεῖαν τῆς ἀπαραδειγματίστου ἐν τῷ κόσμῳ φρικαλεότητος, μεθ' ἧς ἐξήσκησαν τὴν τυραννίαν αὐτῶν οἱ Τούρκοι. Ἐν ἐπιγνώσει διατελοῦντες οὗτοι ὅτι μειοψηφοῦσι τεραστῶς τῶν ἄλλων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ λαῶν ἐπεδίωξαν ἀνεκάθεν νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν διὰ τῆς τρομοκρατίας, τῆς σφαγῆς καὶ τοῦ δλέθρου ἀπὸ τῆς μαύρης αὐτῶν ἐμφανίσεως ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου.

Ἐὰν οἱ Τούρκοι εἶχον ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐλάχιστον μόνον ἀνθρωπισμοῦ ἔπρεπε κατὰ τὸ διάστημα τῶν 600 καὶ πλέον ἐτῶν

καθ' ἃ ἔζησαν ἐν ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, ἔπρεπε ν' ἀποβάλωσι τὰ θηριώδη αὐτῶν ἔνστικτα καὶ νὰ γίνωσιν ἄνθρωποι. Ἄλλ' ὄχι, οἱ Τοῦρκοι παρέμειναν Τοῦρκοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς συνοίκους τῶν πατέρων αὐτῶν, τοὺς τίγρεις καὶ τοὺς πάνθηρας, παρέμειναν ὄντα ἄγρια, ἀνθρωποειδῆ. Ὁ Τοῦρκος τοῦ 1920 εἶναι ὅμοιος πρὸς τὸν Τοῦρκον τοῦ 1200 καὶ ἔτι χείρων, διότι προσεκτήσατο ἤδη τὴν πείραν καὶ τὴν συστηματικότητα τοῦ κακουργεῖν, ἀπείρους παρέχων ἡμῖν περὶ τούτου ἀποδείξεις μέχρι σήμερον.

Ναί, μέχρι σήμερον, διότι ἐκ τῶν καθ' ἐκάστην ἀφικνουμένων ἐκθέσεων καὶ εἰδήσεων εἰς τὸν Μικρασιατικὸν Σύλλογον ἐξάγεται ὅτι οἱ Τοῦρκοι συνεχίζουσι τὸ ἐξολοθρευτικὸν αὐτῶν ἔργον οὐ μόνον μετὰ ἀκαταβλήτου ἐντάσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ σατανικῆς συστηματικότητος. Ὁ Σύλλογος ἡμῶν εὐρίσκειται ἐν τῇ θλιβερᾷ ἀνάγκῃ νὰ ἀναγγεῖλῃ ὑμῖν ὅτι οἱ Τοῦρκοι κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας: γέροντας Ἱερεῖς ἀπηγχόνισαν, Διευθυντὰς Σχολείων ἐτυφέκισαν, Γραμματεῖς κοινοτήτων ἔθαψαν ζῶντας, Ἐκκλησίας ἐμίαναν, Σχολεῖα κατηρέϊψαν, παιδιά καὶ γυναῖκας ἐξηνδραπόδισαν, ἀνθρώπους ἔκασαν ζῶντας, παιδιά ἐξεσφενδόνισαν εἰς χαράδρας, νεογνά συνέτριψαν ἐπὶ τῶν τοίχων, πόλεις κατέσκαψαν, χωρία παρέδωκαν εἰς τὸ πῦρ καὶ μετέβαλαν εἰς τέφραν, καὶ ἑκατοντάδας χιλιάδων Ἑλλήνων ἐξετόπισαν, δηλ. κατεδίκαναν εἰς τὸν διὰ τῆς πείνης, τοῦ ψύχους καὶ τῆς φυλακῆς μαρτυρικώτατον θάνατον! Ἄρκοῦσι ταῦτα, ἄρκοῦσι.

Ἐὰν ἦδη διὰ τῶν τερατωδῶν καὶ ἀπαισίων τούτων μέτρων οἱ Τοῦρκοι κατῴρθωσαν ν' ἀλλοιώσωσι τὴν ἀναλογία τοῦ πληθυσμοῦ, δύναταί τις ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι οἱ Ἰσχυροὶ τῆς Γῆς ἐπιβραβεύοντες τὸ κατόρθωμα αὐτῶν τοῦτο, θὰ ὑπαγάγωσι καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν φρικώδη αὐτῶν τυραννίαν τὸ ἄρτι ἀπελευθερωθὲν τμήμα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας; Ἄλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο ἔγκλημα!

Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βήθρου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀληθείας ὀρθοῦται σήμερον μεγαλωστὶ μεγάλη καὶ μεγαλοπρεπής, ἡ ἀριστοκράτις ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, ταῖς Ἐπιστήμαις καὶ ταῖς καλαῖς Τέχναις

Μικρὰ Ἀσία μεγαλειώδης δὲ ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτῆς ἀναφωνεῖ πρὸς τοὺς Δυνατοὺς τῆς Γῆς:

«Ἐπέστη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

Μὴ ἐπιτρέψητε τὴν ἐπαναφορὰν τῶν τέκνων μου ὑπὸ τὸ φάσγανον τῶν Τούρκων!

Τὸ αἷμα τῶν ἑκατομμυρίων τέκνων μου τῶν σφαγιασθέντων καθήγησεν ἤδη τὴν γῆν μου καὶ ἐχάραξεν ἐπ' αὐτῶν βαθέως μέχρι τῶν σπλάγχχνων μου τὴν λέξιν «Ἑλλάς.»

Μὴ ῥίψατε πάλιν τὰ ἅγια εἰς τοὺς κῦνας!

Ὁ Πανελλήνιος Στρατὸς μου καταρρακώσας τὴν ἐρυθρὰν Σημαίαν τῆς Ἡμισελήνου, τῆς Δουλείας, τοῦ Σκότους, τοῦ Μίσους καὶ τοῦ Δεσποτισμοῦ ἐνέπηξεν ἤδη στερεῶς καὶ ἀπαρασαλεύτως ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων μου τὴν γαλανὴν Σημαίαν τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ Φωτός, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἰσότητος.

Καταλυθῆτω τὸ Κράτος τῶν Τούρκων, καταλυθῆτω!
Delenta Turquia!

Καὶ ταῦτα μὲν θὰ εἴπη πρὸς τοὺς Δυνατοὺς τῆς Γῆς, εἶτα δὲ ἀτεινίζουσα πρὸς τὸν Οὐρανὸν θὰ ἀναφωνήσῃ:

«Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ Δυνατὸς τῶν Δυνατῶν, μὴ ἐγκαταλίπῃς καὶ πάλιν τὰ τέκνα μου ὑπὸ τοὺς βαρβάρους. Τὸν υἱόν σου ἐδόξασα, τὴν πίστην τετήρηκα, τὴν γλῶσσαν διεφύλαξα, θυσίας καὶ δλοκαυτώματα προσήνεγκον' λύτρωσον τὰ τέκνα μου ἀπὸ τῶν βαρβάρων.»

Καὶ ὁ Δυνατὸς τῶν Δυνατῶν ἐνωτισθῆσεται τῆς φωνῆς αὐτῆς ὅτι δικαία ἐστὶ καὶ ἀληθής.

Μακαριώτατε,

Ὅταν οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὠδηγοῦντο εἰς τὴν σμαγῆν, ὑψοῦντες τὸ βλέμμα αὐτῶν πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐπιθυροῦν:

Πιστεύω εἰς ἓνα Πανελλήνιον Ἑλληνισμόν,
Καὶ προσδοκῶ Ἀνάστασιν αὐτοῦ. Ἀμήν.

Κύλτοντες δὲ τὸν αὐχένα ἐσφάζοντο.

Ἐ λοιπόν, τὴν Πίστιν ταύτην καὶ τὴν Προσδοκίαν διασώζομεν ἀμείωτον καὶ ἀκεραίαν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, οἱ Πανέλληνες πάντες. Καὶ τὴν Πίστιν ταύτην καὶ τὴν Προσδοκίαν θὰ διακηρύττωμεν μεγαλοφωνότατα. Εἰς δὲ τὰ τετραπέρατα τῆς Γῆς θὰ ἀντηχῆ εἰς τὸν αἰῶνα ἡ φωνὴ ἡμῶν ἀλαλαζόντων.

Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Μικρὰ Ἀσία!

